

7

2002

XII

**Vývoj letounu
na VUT v Brně**

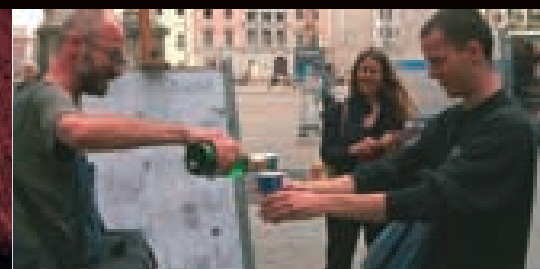
UDÁLOSTI
na VUT v Brně

**Klauzury – skutečný
život na FaVu**

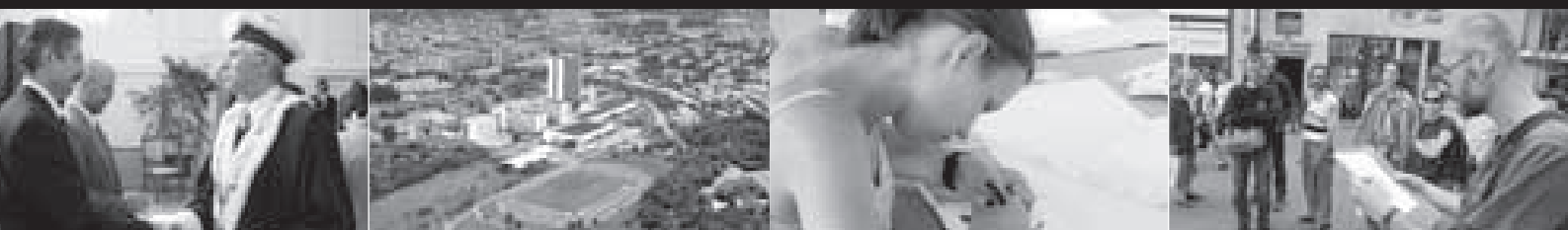

**Brněnské
ohňostroje 2002**

**Happening
v ulicích města**

Obsah

- 3 BUDÍK A DIVADLO**
- 4 PROTOTYP LETOUNU VUT 100 VZLÉTNE KONCEM PŘÍŠTÍHO ROKU**
- 7 NOVÍ DOKTOŘI TECHNICKÝCH VĚD, DOCENTI A DOKTOŘI**
- 8 UNIVERZITY JAKO KATALYZÁTOR EKONOMICKÉHO ROZVOJE REGIONU**
- 10 MLADÍ ARCHITEKTI SE MAJÍ OMLUVIT ZA VYSLOVENÍ NEDŮVĚRY**
- 12 WORKSHOPY NADCHLY STUDENTY**
- 13 KVALITA UBYTOVÁNÍ SE ZLEPŠUJE,
LŮŽEK NA KOLEJÍCH JE ALE STÁLE MÁLO**
- 14 FAVU DESETELETÁ A CO PŘEDCHÁZELO...**
- 16 HLAS ZVONŮ PROVÁZEL ZALOŽENÍ SPOLEČNOSTI NA OCHRANU MĚSTA**
- 18 KLAUZURY A BAKALÁŘSKÉ ZKOUŠKY – SKUTEČNÝ ŽIVOT FAVU**
- 22 KONTAKTY POSLUCHAČŮ U3V PŘEKRAČUJÍ KONTINENTY**
- 23 EDUBOOKS – DATABÁZE PRODUKCE VYDAVATELSTVÍ VYSOKÝCH ŠKOL**
- 24 STUDENTI FP VUT V BRNĚ ZVÍTĚZILI
V EVROPSKÉ SOUTĚŽI EUROWEEK 2002**
- 25 VZPOMÍNKA NA PROF. ING. ARCH. JIŘÍHO GŘEGORČÍKA, CSC.**
- 26 NOVÉ UČEBNÍ TEXTY A PUBLIKACE**
- 27 INFORMACE**

Budík a divadlo

Úvodník červencového čísla Událostí na VUT v Brně napsal Prof. Petr Oslzlý, dramaturg, autor, herec, vysokoškolský pedagog a ředitel Centra experimentálního divadla. U nás i v zahraničí široce uznávaná osobnost divadelního a kulturního života v něm ozřejmuje nejen svůj vztah k technice, ale vyjadřuje i své názory na její význam a úlohu v divadle a životě.

Snad jako každý kluk jsem se asi v osmi letech pokusil rozebrat budík. Když jsem demontoval zadní stranu, uchvátila mne skladba jeho mechanismu natolik, že jsem ve svém experimentu dále nepokračoval. Naprosto fascinující pro mne bylo ono jemné, rychle se střídavě v obou směrech pohybující kolečko. Jeho zranitelnost uprostřed robustnějšího strojeku z doby nejméně meziválečné mu dodávala na zvláštní důležitosti. Vzrušovalo a znepokojovalo mne, a proto jsem začal pátrat po jeho funkci. Protože budík byl starý, až tehdy ještě nebyl považován za starožitnost, mohl jsem se k svému badatelství přiznat. A bylo mi vysvětleno, že kolečko je nazýváno „nepokoj“ a že právě ono zajišťuje schopnost strojeku odměřovat čas po vteřinách, že ono je původcem tikání, které je ve chvílích pohody příjemné a v okamžicích, kdy dítě přepadá strach, jeho zvuk naopak obsedantně narůstá.

Takto mne budík uvedl do světa techniky a „nepokoj“ se pro mne stal technickým symbolem času (i něčeho víc...).

Ale nezůstalo jen u budíku. Rád jsem zůstával doma – od útlého věku jsem hodně kreslil a hlavně jsem se oddával fantazijním hrám, při nichž jsem potřeboval být sám, abych si mohl přehrávat a předvádět nejrůznější postavy svých příběhů. Ale jinak jsem byl normální kluk, který hraje fotbal a má přirozené technické „choutky“. Miloval jsem například stavebnici Merkur a stavěl si z ní podle návodů, ale nejraději dle vlastních konstrukcí mechanismy, jejichž účel byl nejasný, leč měl jsem snahu, aby fungovaly. Naučil jsem se také rychle opravovat svůj předpotopní bicykl, protože jsem chtěl být cyklistickým závodníkem a moji rodiče na lepší kolo neměli peníze. A našel bych jistě ještě víc „technických“ vzpomínek z času dětství... Jedno mi však tehdy bylo jasné: když jsem byl dotázán, co bych chtěl studovat, školu technického typu jsem jednoznačně vylučoval.

Osud tomu však chtěl jinak! Ten totiž v rukou drželi v té době tvrdě a od podstaty nespravedlivě komunisté a ti zase neměli rádi mého otce. Takže mi jako jablku nebezpečného stromu zakázali studovat na jakémkoliv střední škole a já musel jít do učení na kovomoделáře; továrnou jsem byl poté vyslán na střední strojnickou školu a odtud, i když se již psal rok šestašedesát, jsem jako převychovaný „dělnický kádr“ měl otevřenu jen techniku. Nastoupil jsem tedy na VUT v Brně a zde celkem úspěšně dva roky studoval, zvládal jsem totiž bez nesnází matematiku a doslova mne bavila deskriptivní geometrie. Teprve rok 1968 mi umožnil se z této posloupné řady vymanit a začít na filozofii studovat dějiny a teorii divadla i výtvarného umění.

Divadlo jsem již v té době několik let intenzivně dělal. A bylo to dost divoké divadlo. V určitém věku, snad od toho okamžiku, kdy mi zakázali studovat, se totiž ve mně rozběhl jakýsi vnitřní nepokoj. Občas mne posedl neklid a začal jsem vyvádět všemožné „blázniviny“. Pak jsem, obzvláště děvčatům říkal, že za to nemůžu, protože ve mně běží „biologický nepokoj“! A ony se ptaly, co to je, a já jim to s pohledem do očí vysvětloval. A když byly hodně hezké, doufal jsem, že ho ve mně budou chtít hledat. Nijak se do toho nehrnuly. Takže jsem musel chtít nechtít vymýšlet další „psí kusy“ a postupně jsem je stále více chápal a strukturoval jako umělecké pokusy.

„Nepokoj“ mne tedy dohnal k tomu, že dělám divadlo experimentální neboli alternativní, v Huse na provázku pojmenované jako nepravdivé. Divadlo, které chce být otevřené vůči společnosti a zaznamenávat v ní každý neklid či – chcete-li – nepokoj. A ta úcta ke kompozici stroje, která tehdy zastavila mé demontážní dětské ručky a nedovolila mi rozmontovat budík na součástky, mne i dnes nutí, abych zvážil každé použití technického mechanismu v divadle, protože divadlo má být postaveno na herci a technika mu musí jen sloužit a pomáhat. A navíc všechno mé technické vzdělání (i když původně nechtěné, teď nelitované) mi umožňuje té nezbytné technice, která v každém divadle musí být, lépe rozumět a také ji cítit. A zároveň vědět, že když už musí být, tak ať je sofistikovaná jako ten hodinový strojek, ať v ní je mechanický, světelný i zvukový systém na úrovni doby a osvětlovač i zvukař ať mají ku pomoci co nejdokonalejší počítače a programy. Protože skutečně dobrá technika je lidská (a naopak ta, která je nelidská, nemůže být nikdy opravdu dokonalá).

Stroj, který pohání hodiny, je nesmírně lidský, protože je zvláštním technickým organismem sestrojeným na to, aby nám měřil časy životů. (Proto asi jsem na něj tehdy nesáhl.) A jako hodinový strojek chápu i dobře technicky vybavený divadelní sál v okamžiku, kdy v něm ožívá skutečné divadlo. Všechno v té chvíli v něm musí do sebe vzájemně zapadat, síly nejrůznějších druhů se v jeho prostoru přenášejí z jednoho na druhého a vše se dostává do pohybu. Nemohl by nás však uchvátit, pokud by v něm neběžel jeho vlastní, stejně jako v budíku nezbytný „nepokoj“ – jímž je touha skrze umění uchopit svět.

Takže divadlo je pro mne vlastně jakýmsi metafyzickým budíkem a já tehdy, když jsem se ten obyčejný bábíčin jako kluk pokusil rozmontovat, jsem se tak vlastně začal učit dělat divadlo a pokoušet se je pochopit.

Prof. Petr Oslzlý

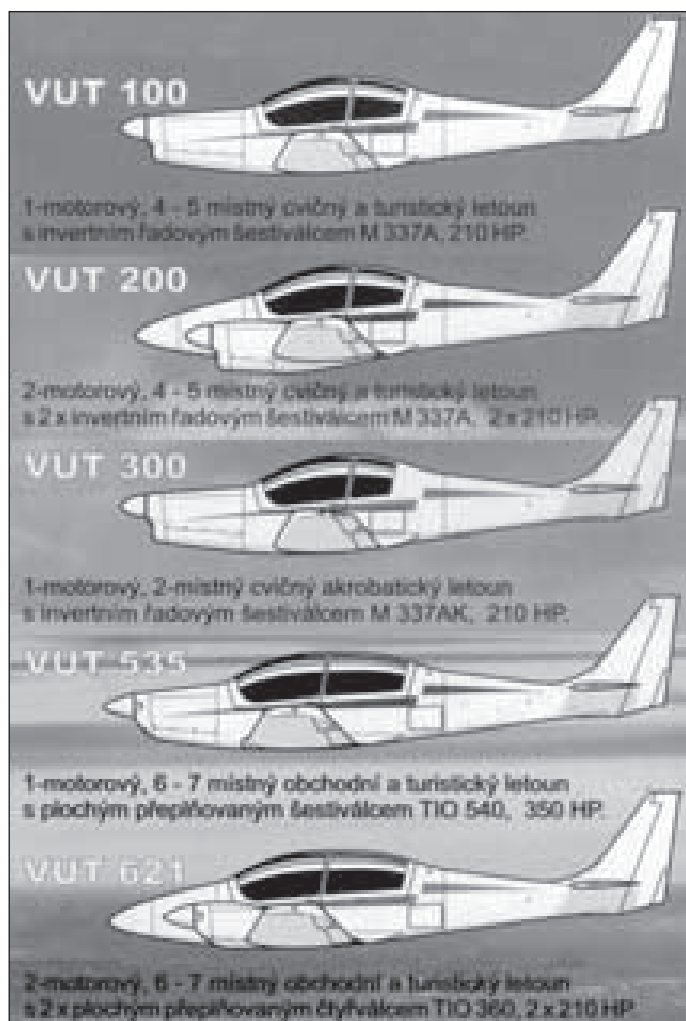
ředitel Centra experimentálního divadla – Divadla Husa na provázku a HaDivadla, proděkan Divadelní fakulty JAMU

Prototyp letounu VUT 100 vzlétne koncem příštího roku

Rektor Vysokého učení technického v Brně bude možná v blízké budoucnosti jako jediný z evropských rektorů létat na mezinárodní konferenci letadlem vyvinutým vlastní školou. Na Leteckém ústavu Fakulty strojního inženýrství naší nejstarší technické univerzity se totiž již druhým rokem velmi úspěšně naplňuje ambiciózní projekt vývoje malého letounu nové generace.

První prototyp letadla vývojové řady s označením podle místa svého vzniku VUT 100 by se měl vznést do vzduchu již koncem příštího roku. Po získání certifikace a výběru výrobní firmy by se za další rok mohla rozběhnout sériová produkce. Tým konstruktérů z VUT v Brně nepracuje ovšem na vývoji pouze jednoho typu letounu, ale připravuje celou modelovou rodinu strojů s velkou technologickou a konstrukční dědičností. Univerzální použitelnost většiny konstrukčních částí pro všechny modely přispěje k větší ekonomické efektivnosti výroby letounu.

Základní řada modelů rodiny letounů VUT 100.

VUT 100 je malý letoun nové generace určený k výcviku pilotů, pro cestování, sport i ke komerčnímu využití.

Na financování projektu, který přijde včetně výroby tří prototypů na 240 milionů korun, se jednou třetinou podílí ministerstvo průmyslu a obchodu. Zbytek musí vložit firma nebo konsorcium, které bude letouny vyrábět. Je to vůbec poprvé, kdy se nositelem tak rozsáhlého projektu, který je součástí ministerského programu Rozvoje center špičkových průmyslových výrobků a technologií, stala vysoká škola.

Vedoucím unikátního projektu a hlavním konstruktérem celé vývojové řady letadel VUT 100 je ředitel Leteckého ústavu profesor Ing. Antonín Pištěk, CSc. Uznávaný letecký odborník

Některá technická data VUT 100

Jednomotorový celokovový čtyř až pětímístný cvičný a turistický letoun s tříkolovým zasouvateľným podvozkem.

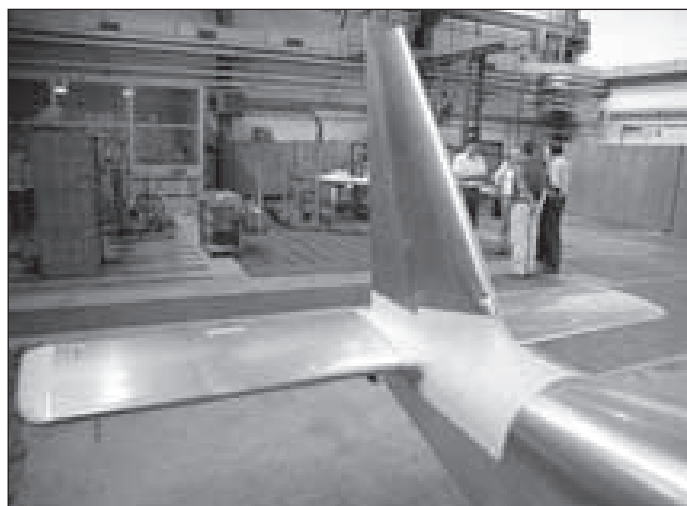
Maximální rychlost až 340 km/h, dolet 2000 km. Objem paliva 340 l, užitečné zatížení 570 kg. Motor Lycoming IO-360 A, SR 305, ale i český LOM M 337 A.

přišel na VUT v Brně z akciové společnosti LET Kunovice, kde působil dlouhá léta jako šéfkonstruktér.

„Lehký víceúčelový letoun s nejmodernější avionikou pro výcvikové, sportovní, turistické i obchodní lety, který by splňoval požadavky současných náročných leteckých norem (například požadavek na zatahovací podvozek), nyní na světovém trhu chybí. Typy, které vznikaly v padesátých a šedesátých letech, již dávno dosluhují a ani tak renomované firmy jako Cessna nebo Piper nové stroje nevyrábějí,“ vysvětlil ředitel Píštěk. „Chceme proniknout na trh s letadlem nové generace, které svými parametry předčí současné světové letouny aerodynamickou čistotou, nízkými pořizovacími a provozními náklady, vyšší rychlostí, bezpečností a spolehlivostí. Naše letadlo bude mít na rozdíl od srovnatelných strojů kromě zatahovacího podvozku a integrální nádrže i nejmodernější avioniku. Půjde tedy sice o malé letadlo, ale s nabídkou standardu, na který jsme zvyklí u těch větších,“ dodal konstruktér.

Projekt letadla VUT může být velmi úspěšný i ekonomicky. Marketingové studie prokázaly, že roční potřeba světového trhu u tohoto typu letounů se pohybuje okolo 500 strojů. Podle Píštěka je reálné obsadit až jednu pětinu této kapacity. Při předpokládané ceně 300 tisíc dolarů za kus by šlo o velice lukrativní obchodní příležitost, která by samozřejmě znamenala i velký

Letecký ústav má pro vyvoj nového letadla k dispozici vlastní špičkově vybavenou zkušebnu.

Pohled na Brno z kabiny ultralightu Sova, který byl vyvinut na Leteckém ústavu v minulých letech.

Ultralight Sova, vyvinutý Leteckým ústavem, vyrábí úspěšně jihlavská firma KAPPA 77.

finanční přínos pro VUT v Brně. Předpokládá se, že kolem 70 % produkce by směřovalo na americký trh. I z tohoto důvodu bude zřejmě převážná většina letadel vybavena motorem Lycoming americké provenience.

Zatím je ovšem nové letadlo ve fázi přípravy výrobní dokumentace a výroby přípravků. V srpnu začne prvovýroba dvou létacích prototypů a dalšího určeného na pozemní zkoušky, které budou realizovány rovněž ve zkušebně Leteckého ústavu. Následovat bude fáze sestavování, zalétávání a certifikace. Nej důležitější ovšem bude získat výrobce, který zaplatí dvě třetiny nákladů.

Pohled do pilotní kabiny Sovy.

„K realizaci přípravy výroby bylo ustaveno konsorcium firem. Tvoří ho Letecký ústav, EVEKTOR, s. r. o., Kunovice, LOM, s. p., Praha a Technometra Radotín, a. s. Vzhledem k velké finanční náročnosti se však očekává zapojení i dalších firem,“ konstatoval profesor Pištěk.

Vývoj nového letadla na půdě VUT v Brně nejen výrazně zvyšuje prestiž školy, pomáhá rozšiřovat spolupráci s průmyslovými podniky a slibuje do budoucna finanční přínos, ale má i velký význam pro praktické vzdělávání absolventů. Do projektu jsou totiž zapojeni i studenti doktorandského studia. „Díky vývoji letadla i našemu vybavení získají absolventi ve škole srov-

Profesor Ing. Antonín Pištěk, CSc., seznamuje novináře s parametry letounu VUT 100.

natelnou konstrukční praxi jako v leteckých firmách,“ je přesvědčen ředitel.

Konstruktéři Leteckého ústavu VUT v Brně mají s vývojem letadel již velké zkušenosti. Před několika lety úspěšně dokončili vývoj ultralightu Sova, který dnes vyrábí jihlavská firma KAPPA 77, a. s. Za tři roky bylo vyrobeno a prodáno již osmdesát těchto letadel, která létají po celém světě – od jižní Afriky až po polární kruh.

(Připravil Igor Maukš, foto Michaela Dvořáková)

Noví doktoři technických věd, docenti a doktoři

V aule Centra VUT v Brně na Antónínské ulici se 30. května uskutečnilo předání diplomů novým doktorům technických věd, dekretů novým docentům a promoce absolventů doktorských studijních programů. Na slavnostním ceremoniálu promluvili rektor Prof. RNDr. Ing. Jan Vrbka, DrSc., prorektor Prof. Ing. Jiří Kazelle, CSc., Doc. Ing. Ladislav Štěpánek, CSc., děkani a proděkani fakult.

Udělení titulu doktora technických věd (DrSc.):

Doc. RNDr. Michal Kotoul, DrSc.
– Fakulta strojního inženýrství
Doc. Ing. Eduard Malenovský, DrSc.
– Fakulta strojního inženýrství
obor: Mechanika tuhých a poddajných těles a prostředí

Nově jmenovaní docenti:

Fakulta stavební

Doc. Ing. Albert Bradáč, DrSc.,
obor: Soudní inženýrství
Doc. Ing. Milan Vlček, CSc.,
obor: Teorie a konstrukce pozemních staveb
Doc. RNDr. Hubert Kříž, CSc.,
obor: Vodní hospodářství a vodní stavby

Fakulta strojního inženýrství

Doc. RNDr. Jiří Horák, CSc.,
obor: Aplikovaná matematika
Doc. Ing. Jaroslav Horský, CSc.,
obor: Aplikovaná mechanika
Doc. RNDr. Radim Chmelík, Ph.D.,
obor: Aplikovaná fyzika

Doc. RNDr. Karel Pellant, CSc.,
obor: Aplikovaná fyzika
Doc. RNDr. Pavel Zemánek, Ph.D.,
obor: Aplikovaná fyzika

Fakulta elektrotechniky a komunikačních technologií

Doc. Ing. Ivo Provazník, Ph.D.,
obor: Elektronika a sdělovací technika

Fakulta architektury

Doc. Ing. arch. Jiljí Šindlar, CSc.,
obor: Architektura

Fakulta chemická

Doc. RNDr. Vladimír Čech, Ph.D.,
obor: Materiálové inženýrství
Doc. Ing. Petr Dolejš, CSc.,
obor: Chemie a technologie ochrany životního prostředí

Fakulta podnikatelská

Doc. Ing. Vladimír Chalupský, CSc., MBA,
obor: Odvětvová ekonomika a management
Doc. Ing. Karel Rais, CSc., MBA,
obor: Odvětvová ekonomika a management

Nově jmenovaní doktoři:

Fakulta stavební

Ing. Jiří Vrba, Ph.D.
Ing. Miloš Zich, Ph.D.
Ing. Aleš Dráb, Ph.D.

Fakulta strojního inženýrství

Ing. Petr Čížek, Ph.D.
Ing. Lubomír Houfek, Ph.D.
Ing. Tomáš Hubáček, Ph.D.
Ing. Martin Janča, Ph.D.

Ing. Bronislav Janda, Ph.D.
Ing. Petr Koláček, Ph.D.
Ing. Petr Martinák, Ph.D.
Ing. Libor Pomezný, Ph.D.
Ing. Pavel Preclík, Ph.D.
Ing. Radim Puchýř, Ph.D.
Ing. Libor Spěvák, Ph.D.
Ing. Roman Štulíř, Ph.D.
Ing. Michal Tegel, Ph.D.
Mgr. Marek Unčovský, Ph.D.
Ing. Oskar Zemčík, Ph.D.
RNDr. Libor Žák, Ph.D.

Fakulta elektrotechniky a komunikačních technologií

Ing. Ondřej Číp, Ph.D.
Ing. Jana Horská, Ph.D.
Leoš Chalupa, Ph.D.
Ing. Jitka Káňová, Ph.D.
Ing. Jan Kunát, Ph.D.
Ing. Michal Lares, Ph.D.
Ing. Ivo Lattenberg, Ph.D.
Ing. Vítězslav Novák, Ph.D.
Ing. Michalis Sidiropoulos, Ph.D.
Ing. Bohumil Straka, Ph.D.
Ing. Zoltán Szabó, Ph.D.
Ing. Marek Šimčák, Ph.D.
Ing. Radim Višinka, Ph.D.
Ing. Martin Zdražil, Ph.D.

Fakulta architektury

Ing. arch. Dana Novotná, Ph.D.
PhDr. Hana Šráčková, Ph.D.

Fakulta podnikatelská

Ing. Petr Dydowicz, Ph.D.
Ing. Alena Kocmanová, Ph.D.
Ing. Jiří Kříž, Ph.D.
Ing. Radek Kypsoň, Ph.D.
Ing. Petr Mandelík, Ph.D.
Ing. Dana Martinovičová, Ph.D.
Ing. Pavla Staňková, Ph.D.
Ing. Jaroslav Zlámal, Ph.D.

Univerzity jako katalyzátor ekonomického rozvoje regionu

Nejen představit a analyzovat současný stav, ale i pomoci „vykolkovat terén“ působnosti v síťové spolupráci mezi univerzitami, podnikatelskou a institucionální sférou, která má klíčový význam pro budoucí prosperitu Brna i Jihomoravského kraje, bylo cílem konference, která se uskutečnila 6.–7. června na brněnské Nové radnici.

Mezinárodní konferenci Univerzity jako katalyzátor ekonomického rozvoje regionu připravily město Brno, VUT v Brně, Masarykova univerzita v Brně, Mendelova zemědělská a lesnická univerzita v Brně, Veterinární a farmaceutická univerzita v Brně, Janáčkova akademie múzických umění a Vojenská akademie Brno.

Na konferenci vystoupili brněnský primátor RNDr. Petr Duchoň, rektori VUT a MU v Brně RNDr. Ing. Jan Vrbka, DrSc., a RNDr. Jiří Zlatuška, CSc., za MŠMT Ing. Josef Beneš, CSc., Laura Auger-Perez za Evropskou unii, Maurice François z města Rennes, ředitel univerzitního centra v italském Bertimoro Dr. Andre Bandini, představitelé brněnské podnikatelské sféry, reprezentanti magistrátu i krajského úřadu a celá řada zástupců vysokých škol.

Primátor v zahajovacím projevu připomněl, že v Brně je vůbec největší koncentrace studentů v ČR (37 vysokoškoláků na tisíc obyvatel). Podle něj spočívá význam univerzit v přípravě kvalifikovaných pracovníků, v návrzích řešení problémů, se kterými si region neví rady, jsou stabilními zaměstnavateli a podílejí se i na tvorbě dobrého jména regionu. „Aby mohly univerzity plnit funkci katalyzátoru ekonomického rozvoje, musí mít pro to správně nastaveny podmínky,“ řekl primátor.

Podle rektora Vrbky existuje jasná spojitost mezi obecnou vzdělaností národa a jeho rozvojem a právě technické vzdělání je nedílnou součástí vzdělání každého člověka. „Při přímé vazbě mezi technickými vysokými školami a rozvojem hospodářství se jedná o oboustranné ovlivňování,“ řekl rektor. Jako jeden z příkladů provázanosti univerzity a hospodářské sféry uvedl Vrbka okolnosti vstupu velkých zahraničních investorů na Moravu. Ti si totiž nejdříve zjišťovali úroveň zdejších univerzit. Rektor se rovněž zmínil o tom, že i když na univerzitách vznikají unikátní myšlenky, nejsou školy samy tím správným místem k jejich realizaci. K té by mělo dojít v průmyslové oblasti v úzké spolupráci s příslušnými univerzitami, což se VUT v Brně v mnoha směrech daří.

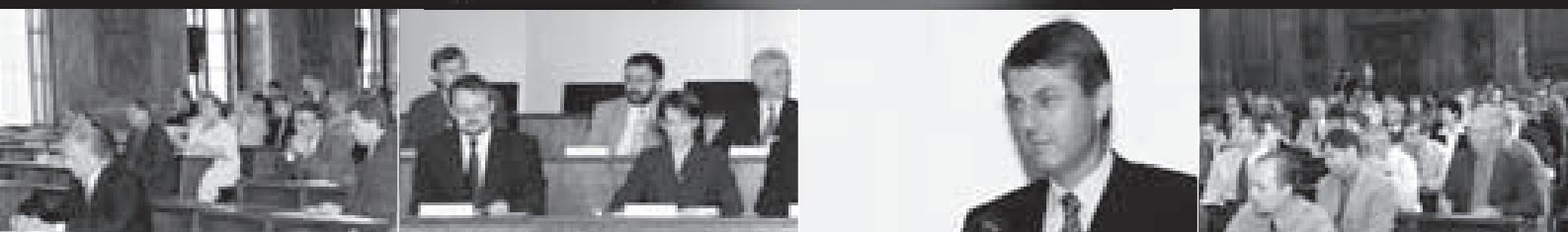
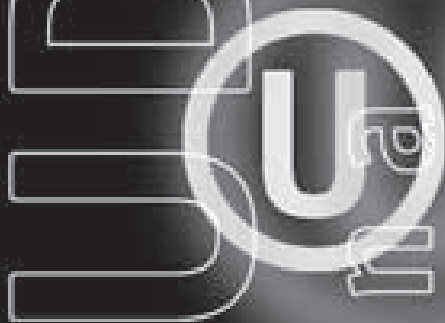
Rovněž podle rektora Zlatušky je zvyšování kvalifikace nezbytnou podmínkou růstu ekonomiky. „Přitom investice do vysokoškolského vzdělání mají krátkou návratnost. V počtu vysokoškolsky vzdělaných lidí však za zeměmi OECD stále zaostáváme,“ dodal Zlatuška.

I když zástupci podnikatelské sféry souhlasili s tím, že motorem podnikání jsou inovace, které nejsou bez univerzit možné, zdůrazňovali, že spolupráce musí být oboustranně výhodná. Kapitáni moravského průmyslu kritizovali i určitou uzavřenost až izolaci univerzit a částečně také profil absolventů. „Teoreticky jsou připraveni dobře, ale chybí jim praktické zaměření. Aby se u nás dostali na úroveň středního článku řízení, uplynou dva roky. V cizině je to 6 měsíců,“ uvedl Ing. Dan Ťok, prezident ALSTOM Power, s. r. o. „Na míru současných potřeb šitého odborníka připravit neumíme. Nemůžeme se orientovat pouze na okamžité požadavky zákazníků. Chceme, aby náš absolvent byl všeobecně vzdělaný člověk, dostatečně flexibilní, který je schopen sledovat i světové trendy svého oboru,“ oponoval rektor Vrbka.

V jediném článku nelze uvést obsah příspěvků dlouhé řady zástupců vysokých škol, které byly věnovány vazbám mezi univerzitami, firmami a městem, jejich vzájemnému partnerství i společné odpovědnosti za rozvoj regionu. Bylo v nich rovněž představeno množství konkrétních projektů univerzit, které regionální rozvoj podporují. Příspěvky, z nichž některé byly možná i záměrně provokující, budou vydány ve sborníku. Je škoda, že se konference zúčastnilo jen velmi málo představitelů firem a ani zastoupení města a kraje neodpovídalo významu akce. Na

Jednání konference se uskutečnilo v reprezentačních místnostech Nové radnice v Brně.

jednání tak měli dominantní převahu členové akademické obce, kteří zastávají do značné míry podobné názory.

O zhodnocení úspěšnosti konference Události požádaly jednoho z hlavních organizátorů Prof. Ing. Jiřího Kazelleho, CSc., prorektora VUT v Brně.

 Splnila konference představy organizátorů?

„Ne zcela. Očekávali jsme, že zaznějí příspěvky, zejména ze zahraničí, o konkrétní spolupráci univerzit, podnikatelské sféry, měst a regionů. Informací tohoto typu však bylo velmi málo.“

 Mezi účastníky měli velkou převahu zástupci univerzit, ti z podnikatelské oblasti se dali spočítat na prstech jedné ruky. Nebylo to na závalu žádoucím dialogu?

„I když byli na konferenci i špičkoví představitelé nejvýznamnějších firem regionu, dá se označit celkový zájem podnikatelské sféry o jednání za slabý. Projevilo se to negativně zvláště na průběhu bloku věnovanému řešení konkrétních projektů. Čekali jsme, že právě tam uslyšíme od firem konkrétní návrhy a podněty, do jakých oblastí by měly univerzity směřovat svůj vývojový a výzkumný potenciál. První den se tak bohužel diskuse odvíjela téměř výhradně mezi zástupci univerzit. Další den byl již vzhledem k vyšší účasti firem úspěšnější.“

 Od vedení firem zazněla kritika univerzit ve dvou bodech. První se týkal profilu absolventů, kteří jsou prý sice připraveni dobře teoreticky, ale horší je to s praktickou stránkou. Univerzitám zástupci praxe vytýkali i uzavřenost, až určitou izolovanost. Co si o tom myslíte?

„Myslím, že pravda je někde uprostřed. Nedá se říci, že v posuzování kvality absolventů mají průmyslové firmy pravdu. V něčem je však kritika oprávněná. Podle mého názoru není možné, aby univerzity masově připravovaly absolventy pro okamžité nasazení v praxi. Vysoká škola má studentům dát především teoretické základy, na kterých mohou dále stavět. I s ohledem na třístupňový systém vzdělávání, kterým prochází stále více studentů, není možné připravovat každého z nich na konkrétní místo v konkrétním podniku. Určitě je však možné takto připravovat vybrané jedince. Tato forma „přípravy na míru“ však vyžaduje součinnost s podnikem, který se na ní musí podílet i finančně.“

Možná že některé univerzity, i když si nemyslím, že mezi ně patříme, jsou uzavřené a izolované od praxe. Nelze to však posuzovat černobíle, protože univerzity se vyznačují určitými zvláštnostmi. Někde by bylo možné naopak hovořit o uzavřenosti firem, které nechtějí vstupovat do vztahů s univerzitami při řešení svých problémů. Svou roli sehrává i otázka ochrany know-how, utajování technických údajů, konkurenční vlivy atd. Myslím, že k odstranění vzájemné uzavřenosti by přispělo, kdyby se podniky naučily více využívat značného duševního potenciálu univerzit k řešení svých problémů. Naopak univerzity by měly pružněji reagovat na potřeby průmyslu, zejména z časového pohledu jejich řešení.“

 I podle některých členů akademické obce se zatím nepodařilo přeměnit univerzity v motor rozvoje regionu. Jaký na to máte názor?

„Vlastně v průběhu celé konference se diskutovalo, zda pro ni byl zvolen správný název. Zda jsou univerzity katalyzátorem, motorem nebo stimulatorem rozvoje. Myslím, že jejich role obsahuje prvky ze všech těchto přirovnání. Jsou katalyzátorem tam, kde umožňují urychlení vzniku nových myšlenek a inovací a jejich prosazení. Velký význam mají univerzity pro podniky, které nemají vlastní vývojovou základnu, vlastní výzkum, a jsou tak na spolupráci se školami přímo závislé. Roli univerzit pro rozvoj takového podniku lze přirovnat k funkci motoru. Myslím však, že přeměna univerzit na motor rozvoje regionu v oblasti výzkumu a bezprostřední aplikace jeho výsledků do výroby není smyslem jejich existence. Z širšího pohledu takovou roli plní tím, že připravují pro průmysl vzdělané lidi. Ti se po příchodu do podniků podílejí na zavádění nových myšlenek, technologií a poznatků výzkumu a tak přispívají k rozvoji podniku a celého regionu.“

(Připravil Igor Maukš, foto Zdeněk Kolařík)

SUMMARY:

The conference held at the Brno New Town Hall on 6th to 7th June aimed to analyse the present situation as well as to „stake out the ground“ common to universities and the business and institutional sphere, which is of key importance for the future prosperity of Brno and the South Moravian region.

Mladí architekti se mají omluvit za vyslovení nedůvěry

Krajský soud v Brně po dvanácti letech uzavřel případ, který má počátek v revolučních studentských stávkách roku 1989. Podle verdiktu jsou tři bývalí studenti Fakulty architektury VUT v Brně – Jiří Slezák, Zdeněk Himšal a Martin Laštovička – povinni omluvit se někdejšímu pedagogovi a současně i předsedovi fakultní organizace KSČ Janu Snášelovi za to, že byli signatáři prohlášení, které mu vyjádřilo nedůvěru. Kromě toho musí uhradit

Rozsudek Krajského soudu v Brně vyvolal vlnu podpory studentům. Petici protestující proti rozsudku (www.webpark.cz/studenti89/) podepsalo již několik stovek lidí. Také bývalí „listopadoví“ absolventi Fakulty architektury podepsali novou rezoluci, aby tak napravili skutečnost, že pod tou původní byla pouze jména jejich tří kolegů.

Proti rozhodnutí krajského soudu již neexistuje řádný opravný prostředek. Trojice architektů, která se však omlouvat nechce, se hodlá prostřednictvím svého advokáta domoci nápravy u Ústavního soudu ČR. Dalším krokem potom může být stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku.

O názory na tuto kauzu Události požádaly představitele VUT v Brně.

Prof. RNDr. Ing. Jan Vrbka, DrSc., rektor VUT v Brně:

Žijeme od roku 1989 v demokratické společnosti. Myslím, že v demokracii má každý, včetně oněch tří studentů, právo svobodně vyjádřit svůj názor, své přesvědčení. Navíc dnes odsouzení studenti tehdy nemluvili pouze za sebe, ale za celou skupinu mladých lidí studujících architekturu, kteří činnost a postoje pana Snášela dobře znali. Vážím si statečnosti studentů, kteří v té době ještě nemohli vědět, jakým směrem se tehdejší situace bude vyvíjet. V případě neúspěchu snah o změnu poměrů ve společnosti by totiž byli velice tvrdě postiženi.

Výrok soudu o povinnosti omluvy mě velmi překvapil. Vycházel asi z litery zákona, ale nepřihlížel dle mého názoru k jeho duchu ani k tehdejší situaci. Myslím, že z hlediska etického a morálního byli studenti oprávněni své názory projevit.

Pana Snášela jsem osobně neznal, protože v době jeho působení na Fakultě architektury jsem pracoval na Fakultě strojního inženýrství. O celé kauze jsem se dozvěděl až na základě informací z médií a později i od lidí působících na Fakultě architektury. Jsem však přesvědčen, že každý student má právo hodnotit práci pedagoga, jeho vystupování, jeho morální postoje. To by mělo platit vždycky. V současnosti je kladen velký důraz na kvalitu vzdělávání. Jeho nedílnou součástí je i kvalita pedagoga a právě při jejím posuzování je hlas studentů velmi významný.

Celá věc má pro mě alespoň jednu pozitivní stránku. Je to reakce, která se zvedla po výroku soudu. Těší mě, že v drtivé

většině podpořila studenty. Právě tato skutečnost posiluje nádej, že verdikt soudu nebude konečný a že se jej třeba i prostřednictvím Ústavního soudu ČR podaří zvrátit.

Vzhledem k pobytu v zahraničí jsem neměl možnost veřejně vyjádřit svůj názor bezprostředně po vynesení rozsudku. Velmi proto oceňuji okamžitou reakci členů akademické obce, kteří studentům vyjádřili svou podporu.

Doc. Ing. Josef Chybík, CSc., děkan Fakulty architektury VUT v Brně:

Jsem velmi rád, že případ nezapadl do šedivého prostoru informačního vakua. Zároveň mám dobrý pocit také z toho, že veřejnost letitou kauzu vnímá, že se od ní neodtahuje, vyjadřuje se k ní a zastává stanoviska, ve kterých v naprosté většině studenty podporuje.

Na druhé straně občas slyším, že zdoluhavě se vlekoucí soudní řízení již nikoho na fakultě nemusí zajímat, že se vše odehrálo dávno, že jeho hlavní aktéři jsou již mimo školu. Jsem přesvědčen, že fakulta nemůže stát stranou toho, co byl před více než dvanácti lety proběhlo. Vše se stalo na její půdě, a přestože „listopadoví“ studenti ji už před mnoha lety opustili, nelze před tím, co se tehdy událo, zavírat oči a dělat mrtvého brouka, neboť právě listopadové události v duchu humanistických tradic, na které studenti v roce 1989 navázali a ke kterým se naše fakulta hlásí, významně přispěly k vytváření její moderní historie.

Velmi dobře si vzpomínám, že revoluce byla vedena jako odmítnutí režimu, který dlouhá desetiletí devastoval zemi. Jak tristní byla situace ve školství, to si jako studenti nebo učitelé všichni dobře pamatujeme (pokud chceme). V revoluční atmosféře bylo zcela legitimní, a podle mého soudu i nutné a správné, vyjádřit nedůvěru právě těm, kteří za morální spoušť nesli největší tíhu zodpovědnosti. Nebylo možno jinak nežli razantně vystoupit vůči předsedovi základní organizace strany, která byla zaštitěna ideologií, jež křivila charaktery studentů i učitelů a na akademické půdě bránila svobodu. Přitom studenti v souladu se svým svědomím vyjádřili nedůvěru jen těm učitelům, jejichž vystupování považovali za neslučitelné s etickým profilem pedagoga anebo pokládali odbornou úroveň jimi vedené výuky za velmi nízkou. Kromě Jana Snášela ostatní čtyři profesori a docenti tyto výhrady přijali.

i náklady řízení. V prohlášení, které schválilo shromáždění tehdejších studentů architektury, bylo uvedeno, že Snášel „zneužívá svého postavení“ a že má „demagogické, arogantní a kariéristické vystupování“. I když ho studenti proto vyzvali k odchodu z fakulty a přestali navštěvovat jeho přednášky, pedagog školu opustil až poté, kdy neprošel konkurzem.

Ještě drobnou glosu k rozsudku. Ctím a respektuji zákony a v případě, že s nimi nastane kolize, považuji za důležité a nutné, aby rozhodnutí soudu bylo respektováno. V tomto specifickém případě se však s plnou vážností svého tvrzení stavím proti rozsudku. Tento postoj dovoluje mé přesvědčení, vedoucí k závěru, že došlo k nepřehlédnutelné a nežádoucí kolizi práva a spravedlnosti. Pokud by se studenti měli omluvit, museli by o svolení požádat celou studentskou část akademické obce, která s předmětným dokumentem v naprosté většině souhlasila a kterou svými podpisy tenkrát statečně zastupovali. Občanské statečnosti tří signatářů jsme svědky také nyní. I pod hrozbou sankcí a vysokých pokut omluvu nepřipouštět, neboť by tím dali najevo, že popírají vše, za čím celou dobu stáli. Navíc by se jejich případ mohl stát precedentem pro jiné podobné případy. Proto považuji omluvu představiteli strany, která je na naší fakultě zodpovědná za vyhazovy profesorů a studentů a spáchané křivdy, za naprostou aroganci a demagogii. Z hlediska vyššího principu mravního mi dovolte, abych se i já svým podpisem pod jejich petici připojil.

**Prof. Ing. arch. Ivan Ruller, CSc.,
děkan Fakulty architektury VUT v Brně (1990–94):**

Od roku 1990 jsem měl příležitost podílet se ve funkci děkana na celkové rekonstrukci a reorganizaci Fakulty architektury a usilovat se svými spolupracovníky a studenty o její co nejrychlejší začlenění do demokratické společnosti po čtyřiceti letech totality. Rád vzpomínám na tehdejší studenty, kteří měli upřímný zájem přispět k pozitivnímu, svobodnému zaměření školy, a to jak v otázkách studijních, tak i personálních.

Jednou z jejich aktivit bylo také spontánní vyjádření nedůvěry několika učitelům předlistopadového období. Se všemi, s výjimkou pana Snášela, dospělo vedení školy k dohodě o rozvázání pracovního poměru. Pokud jde o neumdlévající úsilí pana Snášela o získání a posílení jeho osobní cti vynucením omluvy od tří studentů, kteří reprezentovali názor celé tehdejší studentské komunity, jsem přesvědčen, že takto, byť i s podporou absurdního soudního výroku, získaná omluva nebude mít z vyššího morálního hlediska žádnou hodnotu a že ani panu Snášelovi nepřinese uspokojení a jeho čest neposílí.

Pan Snášel byl posledním předsedou organizace KSČ na fakultě. Jsem přesvědčen, že se nemůže vyhnout plné zodpovědnosti za vše, co tato organizace na fakultě i v celé společnosti způsobila. V první řadě je nutné podotknout, že činnost této ryze politické organizace na akademické půdě byla nelegální a že byla pošlapáním všech základních akademických svobod a práv.

Pan Snášel by si měl uvědomit alespoň některé z důsledků činnosti jeho organizace. Uvedu několik: po Únoru 1948 vyhodili představitelé KSČ z pedagogického sboru dlouholeté profesory Bohumila Babánka a Adolfa Liebschera, a to na hodinu. Pak je následovala řada studentů, které to mnohdy poznamenalo na celý život.

V roce 1959 v další vlně čistek následovali B. Fuchs, B. Rozehnal, M. Kopřiva, A. Grimm a řada asistentů, kteří museli školu opustit. Navíc B. Rozehnal a A. Grimm byli uvězněni a dočkali se rehabilitace až v roce 1968. K tomu je třeba uvést další nedemokratické aktivity – ovlivňování přijímacího řízení, znemožňování habilitací a získávání vědeckých hodností těm, kteří pro KSČ nebyli politicky přijatelní.

Jsem přesvědčen, že se pan Snášel měl v rámci svého svědomí s určitou pokorou nad všemi těmito skutečnostmi hluboce zamyslet a že to měl být v první řadě on, kdo se měl upřímně omluvit. Vymáhání omluvy po celých 12 let na třech mluvčích studentské komunity, kteří s čistým srdcem usilovali o zlepšení poměrů na škole i v celé společnosti, je absurdní nehoráznost.

Energie pana Snášela, s níž usiluje o posílení své cti vynucením omluvy, se mi jeví jako zcela malicherná s porovnáním tíhy čtyřiceti let totality, která nesporně leží na bedrech a snad i svědomí jeho protagonistů, a tím pan Snášel nesporně byl. Jsem přesvědčen, že veškeré úsilí tomuto problému věnované nemůže přispět ke zlepšení života kohokoliv z nás, pana Snášela nevyjímaje.

Nemohu věřit tomu, že vynucení omluvy tří studentů panu Snášelovi za poškození jeho cti by mohlo být konečným verdiktem našeho nezávislého soudnictví.

(Připravil Igor Maukš)

For Summary see page 26.

Workshopy nadchly studenty

U příležitosti konference Identita/integrita Mezinárodní rada asociací grafického designu ICOGRADA uspořádala v Brně pětidenní studentské dílny nazvané East meets West. Ráno 20. června se ve dvoraně Centra VUT v Brně na Antonínské ulici sešlo přes sto studentů z 25 zemí, aby se rozdělilo do skupin. Dvě na Střední škole uměleckých řemesel na Husově

ulici vedli grafičtí designéři Guy Schockaert (Belgie) a William Harald-Wong (Malajsie), dvě skupiny na Mendelově zemědělské a lesnické univerzitě Ahn Sang Soo (Korea) a Wladyslaw Pluta (Polsko), dvě na FaVU na Rybářské ulici Dánové Rasmus Koch a Adrian Tackman a sedmou skupinu na FSI VUT v Brně na Technické ul. vedl Jan Rajlich. Dílny podpořily vedle uvedených škol firmy Adobe a Minolta. Za pět dní vzniklo mnoho zajímavé práce, studenti byli doslova pohlceni vzájemným mezinárodním kontaktem mezi sebou a s pedagogy a odnášejí si nezapomenutelné dojmy. Jak podotkl profesor Pluta – stanou se nepochybně ve své profesionální kariéře ambasadory Brna ve světě. Ve fotoreportáži Václava Houfa přibližujeme dění na FaVU na Rybářské ulici, jejíž zeď se stala konceptuálním lettristickým objektem a kde se 24. 6. setkali na závěr v diskusi nad výsledky všichni účastníci. V příštích Událostech přineseme další ukázky prací z workshopů.

(jr, foto Václav Houf)

SUMMARY:

East-Meets-West workshops were organized by the International Committee Of Graphical Design Associations (ICORADA) in Brno on the occasion of an Identity/Integrity conference. A huge amount of interesting work has been done with the students participating in the workshops literally engrossed by international contacts and left with deep impressions.

Kvalita ubytování se zlepšuje, lůžek na kolejích je ale stále málo

Jednou z věcí, která má pro dojíždějící studenty zásadní význam a často je ovlivňuje i při výběru vysoké školy, jsou možnosti ubytování. Pokud mimobrněnský student nemůže bydlet u příbuzných, zůstává stále finančně nejvýhodnější alternativou získat místo na vysokoškolských kolejích. Ty však nebyly ani v minulosti, a jinak tomu není ani dnes, schopny uspokojit všechny zájemce. Počty studentů se přitom stále zvyšují a odmítnutých žadatelů tak dále přibývá.

O situaci na VUT v Brně Události informoval ředitel Kolejů a menz Ing. Jaroslav Grulich.

U: Kolik míst na kolejích je pro příští rok k dispozici?

Studentská lůžková kapacita pro akademický rok 2002/2003 je 6 687 lůžek.

U: Zvyšuje se v posledních letech podíl neuspokojených žadatelů?

Pro ilustraci uvádím počty neuspokojených žadatelů v posledních dvou letech. V akademickém roce 2001/2002 to bylo 1 300 a v roce 2002/2003 1 900 studentů. Odhady pro následující roky lze činit velmi obtížně, protože zde působí několik faktorů, např. počet nově přijímaných studentů, vzdálenost místa bydliště nových studentů, ekonomická situace rodičů, kvalita ubytování a mnoho dalších.

U: Vedení VUT v Brně předpokládá, že se v příštích letech zvýší současný stav studentů z 15 na 17 tisíc. Připravuje se i rozšíření ubytovacích kapacit?

Po dohodě s kvestorem VUT v Brně zahajujeme práce vedoucí k nalezení optimálního rozvoje ubytovacích kapacit. Cílem je stanovit parametry budoucí výstavby, případně rekonstrukcí s ohledem na nejvhodnější způsob financování, nízké pořizovací a provozní náklady. Rozšíření ubytovací kapacity by mělo samozřejmě vycházet z reálného nárůstu počtu studentů na naší škole v následujících letech.

U: Při ubytování dostávají přednost zahraniční studenti. Zvyšující se počet studujících zvláště ze Slovenska tak snižuje možnosti získat ubytování pro naše studenty. Kolik míst na kolejích obsazují cizinci?

Cizinců je na našich kolejích (včetně slovenských státních příslušníků) ubytováno 266 (stav po předubytování v květnu 2002). Počet nově přijatých studentů ze zahraničí prozatím neznáme.

U: Jsou na kolejích VUT v Brně ubytováni i studenti dalších brněnských škol? Proč se tak děje?

Na našich kolejích je ubytováno 250 studentů z MU a VFU. Poskytnutí uvedené kapacity vychází z dohody rektorů brněnských vysokých škol.

Koleje Purkyňova.

U: Kolik procent z celkových nákladů na lůžko tvoří kolejně placené studentem?

Kolejně tvoří necelých 45 procent celkových nákladů na jedno lůžko.

U: Jak je to s přidělováním pokojů s internetovou přípojkou? Pro rozdělení míst na kolejích s přístupem do Kolejnetu (studentské počítačové sítě) byla, po dohodě se správcí Kolejnetu, použita metoda „kdo dřív přijde, ten dřív mele!“. Jak ukázal samotný průběh předubytování, tato stará metoda se plně osvědčila.

U: Jaké novinky a zlepšení pro ubytované studenty chystáte pro příští školní rok?

V příštím roce přivítá na kolejích studenty:

1. vyšší počet pokojů s přípojkou na INTERNET (PPV, blok K3 6.–9. patro) a druhý blok kolejí Mánesova,
2. nový nábytek (stoly) na kolejích Purkyňova,
3. zvýšená lůžková kapacita na kolejích PPV o 18 lůžek (rekonstrukce studoven K2),
4. stabilnější elektrická síť na kolejích PPV,
5. další technická opatření, která nejsou na první pohled vidět, ale mají za úkol zvýšit kvalitu ubytování.

Mimo jiné se budeme snažit zvýšit „elektronizaci“ ubytovacího procesu (žádosti, předubytování apod.).

Na závěr bych chtěl popřát všem studentům krásné léto plné pohody, nových zážitků a šťastný zářijový návrat do jejich přechodného domova, který jim poskytují koleje a menzy.

(Připravil Igor Mauků)

FaVU desetiletá a co předcházelo...

V září 1992 – tedy před deseti roky – zahájil v Brně výuku nový vysokoškolský umělecký ústav, již od začátku plánovaný jako poměrně samostatně vedená vysoká škola výtvarných umění. Byla to po dosavadních dvou vysokých školách, Akademii výtvarných umění a Vysoké škole uměleckoprůmyslové, první mimopražská a celkově třetí vysoká výtvarná škola v historických českých zemích tehdy ještě existujícího Československa.

Tímto významným aktem vyvrcholily více než stoleté snahy a úsilí moravské kulturní veřejnosti založit v Brně vlastní vysokou školu výtvarného směru a umožnit tak talentovaným jedincům z Moravy a Slezska, adeptům malířského a sochařského umění, získávat své vzdělání přímo v okruhu svého bydliště, ve svém přirozeném životním prostředí, bez nebezpečí následného odcizení, které obvykle dlouholetý pobyt v prostředí vzdáleného hlavního města přinášel. Tuto neblahou, ale běžnou situaci názorně ilustrovala zejména 50.–70. léta minulého století. Z Brna a z jižní Moravy každoročně odcházela řada talentů na studia do Prahy, vraceli se však jen osamělí jedinci, které za celá desetiletí bylo možno spočítat na prstech jedné ruky. Naprostá většina absolventů pražských VŠUMPRUM a AVU zůstávala trvale v hlavním městě a dále tak prohlubovala vznikající kulturní propast mezi přesyceným centrem a „venkovskými“ regiony.

Připomínané výročí se pravděpodobně stane podnětem pro napsání a uveřejnění uceleného přehledu o desetileté historii FaVU. Celou historii zmiňovaných snah po založení vysoké výtvarné školy v Brně již před léty sepsal a publikoval¹⁾ Igor Zhoř, od začátků o zřízení nové školy rovněž usilující a nakonec v ní i pedagogicky působící, který ji posléze v letech 1997–1998 vedl jako zvolený děkan až do svého nečekaného úmrtí.

Já bych dnes rád jako přímý účastník přišel jen se dvěma osobními vzpomínkami. Připomenou jednu dosud nezveřejněnou (kupodivu ani Zhořem v pozdějších referencích nepřipomenutou) a dnes zcela zapomenutou epizodu ze snah otevřít studium výtvarného umění – malířství a sochařství – na vysokoškolské úrovni v Brně. Druhé vzpomínání se váže přímo k začátkům a prvním krokům FaVU, kde také některé detaily nedávné historie unikají dosud všeobecné pozornosti.

V šedesátých letech, kdy začal polevovat tuhý totalitní režim zejména v okruhu kultury a umění, začala se na různých shromážděních v Brně (připomeňme si, že to byla doba rozkvetu tzv. uměleckých tvůrčích skupin v oblasti výtvarných umění) znovu objevovat kritická stanoviska k neuspokojivé současné situaci na tzv. „kulturní frontě“ a zejména k naprosté absenci mladé výtvarnické generace v kulturním životě města i kraje. Totální nepřítomnost mladých umělců jen konzervovala, či dokonce dál posilovala dosavadní tuhý pražský centralismus. Několik veřejných diskusí v Domě umění, reportáže a ankety na

stránkách „Výtvarné práce“ a novin Svazu výtvarných umělců podávají o těchto aktivitách brněnské veřejnosti 60. let zajímavá svědectví. Neúspěch vyjednávačů o zřízení vysoké výtvarné školy v Brně z poválečného roku 1946 v hlavním městě byl ještě v živé paměti a byl traktován jako křivda, kterou je nutno napravit.

Jeden z protagonistů vyjednávání Emanuel Hrbek, profesor Školy uměleckých řemesel (v té době ovšem již po několikeré reorganizaci se zcela jiným názvem a vyučovacím programem), znovu v létě 1965 vypracoval návrh na povýšení tohoto učiliště s již takřka půlstoletou tradicí na vysokou uměleckoprůmyslovou školu. Svůj třicetistránkový projekt předal představitelům městského a krajského výboru Svazu čs. výtvarných umělců. Já jsem již v té době jako předseda městské pobočky SČsVU připravoval ve spolupráci s Jiřím Hlušíčkou a Moravskou galerií druhou výstavu Bienále užité grafiky, tentokrát již v plně mezinárodním obsazení. Překvapivě dobrý ohlas výstavy přivedl do Brna jako hosty významné zahraniční výtvarníky. Ti po seznámení s městem a jeho kulturou většinou nechápali, jak je možné, aby tak významné obchodní, průmyslové a koneckonců i kulturní centrum jako je Brno, nemělo svou vlastní vysokou výtvarnou školu. Navíc brněnské výstaviště po nedávném znovuzrození stálo na začátku nebývale bouřlivého rozvoje a společnost BVV, která připravovala nejen veškeré veletrhy a komerční výstavy pro celou republiku, ale i československé expozice pro zahraničí, pocitovala nedostatek odborně vyškolených výtvarníků domácí provenience. Oba výbory svazu výtvarníků SČsVU, městský i krajský, se jednoznačně rozhodly vrátit se k usilování o zřízení vysoké školy výtvarné v Brně a současně je oživit o nové podněty. Podpořili Hrbkův plán i další doplňující návrhy a jejich zpracováním a realizací jsme byli pověřeni já a malíř Miloš Slezák, tehdy docent a proděkan Pedagogické fakulty brněnské univerzity. Jakýsi patronát nad námi měl převzít malíř Bohdan Lacina, profesor Filozofické fakulty UJEP.

Na začátku našich úvah stála otázka, o jakou školu a jakého typu bychom měli usilovat. V brněnské výtvarné obci ve své většině samozřejmě převládala touha mít zde výuku malířů, sochařů a grafiků v takových rozměrech a vysokých cílech, jak ji provozují všude ve světě tradiční akademie výtvarných umění, menší část by se byla spokojila se záměrem školit zde umělce pro potřeby průmyslu a řemesla, podobně jak je měla vychová-

Slavnostními projevy děkana Fakulty architektury VUT v Brně profesora Ivana Rullera a vedoucího nového útvaru, prozatímně organizačně začleněného právě do Fakulty architektury, profesora Vladimíra Preclíka, zahájil své působení Ústav výtvarného umění, přímý předchůdce dnešní jubilující FaVU – Fakulty výtvarných umění VUT v Brně.

vat pražská uměleckoprůmyslová škola. Ovšem již první naše praktické kroky jsme museli zaměřit poněkud jinak a originálněji. Předem jsem konzultoval naše plány s pracovníkem výtvarného odboru ministerstva školství sochařem Zdeňkem Krybusem, kterého jsem dobře znal jako studenta nižšího ročníku Školy umění ve Zlíně, kterou absolvoval rok po mně. Zmíněné varianty – akademii a uměleckoprůmyslovou školu – nám neradil předkládat. O akreditaci, tedy schválení nové školy rozhoduje komise a v ní sedí jak zástupci pražské akademie, tak uměleckoprůmyslové školy; ti se stoprocentně vyjádří proti záměru založit jakoukoliv školu podobnou jejich vlastní. Měli bychom přijít s novou verzí, která by vlastně původní záměr čistě výtvarné školy přece jen poněkud zamaskovala – a teprve po schválení a během zahájené praxe by se škola postupně a velmi zvolna mohla přeorientovávat k původně zamýšlenému cíli.

Doporučení jsme samozřejmě respektovali, ostatně mne nijak nepřekvapilo. Po zkušenostech řady zahraničních univerzit a škol v USA, Japonsku, Velké Británii, Dánsku, Švýcarsku a Německu a po studiu jejich programů a učebních osnov, které jsem s nimi vykořespondoval, jsem měl v zásobě připravený návrh, originální i ve světovém měřítku. O našem plánu jsem se v četné korespondenci také důkladně radil i s profesorem Ladislavem Sutnarem z New Yorku (v r. 2001 vyznamenán k 28. říjnu Státním vyznamenáním prezidentem ČR in memoriam) a získal jsem v něm důležitého konzultanta. Náš náročný projekt byl založen na aplikaci čistých uměleckých forem do vizuálních komunikací v propagaci a v reklamě (začínalo se i u nás o ní tehdy mluvit) a spočíval zejména v důsledném propojování teorie i praxe v jedné jediné škole, zatímco všude ve světě byly otázky umělecké na jedné straně a ekonomicko-organizační, případně otázky teorie, na straně druhé zásadně přednášeny odděleně na různých pracovištích a většinou i na různých školách.

Před podáním a během projednávání návrhu na ministerstvu školství v Praze jsme jednali ovšem už i v samotném Brně. Za pomoci profesora Bedřicha Rozehnalů jsme získali pro věc rektora Univerzity J. E. Purkyně Theodora Martince. V jeho pravomoci bylo zřízení výzkumného pracoviště ve formě kabinetu při rektorátu. „Návrh na zřízení kabinetu pro teorii a praxi propagace a reklamy při rektorátu UJEP v Brně“ byl rektorovi předán 17. 3. 1967 a byl startovacím bodem řady dalších jedná-

Fakulta výtvarných umění na Rybářské ulici v Brně.

ní, návrhů, studií a podrobných rozborů. Nejúplnější přípravný materiál, který již obsahuje nejen základní osnovy a rozvrh základního pětiletého (šestiletého?) studia, ale i návrhy personálního obsazení, finanční rozvahy a další technické detaily, uvádí jako uvažované datum zahájení výuky 1. září 1968(!). Proběhlo i poměrně úspěšné jednání na ministerstvu školství v akreditační komisi, kde povolení výuky přivítal docent pražské Vysoké školy ekonomické Ing. Jan Kaliberka, zatímco vyjádření obou uměleckých vysokých škol Akademie i VŠUMPRUM bylo opatrně neutrální, nikoliv však odmítavé. Zdálo se tedy, že vše jde po dobré cestě.

(Jan Rajlich, st.)

Poznámka:

1) Igor Zhoř: Historie výtvarných škol v Brně, Spisy Pedagogické fakulty UJEP v Brně, sv. 3, 1968.

(Dokončení v příštím čísle)

SUMMARY:

Ten years ago, a new artistic institution of higher education was established. From the very beginning, it was planned to be an independent university of fine arts. After the Academy of Visual Arts and the University of Arts and Industries, this was the first non-Prague-based and the third Czech artistic university. The Institute of Visual Arts was the immediate predecessor of the BUT Faculty of Fine Arts. Jan Rajlich, one of those who initiated the founding of the new school, reminisces the circumstances of this event.

Hlas zvonů provázel založení Společnosti na ochranu města

Ukázat lidem skryté možnosti města Brna – o to šlo studentům Fakulty architektury VUT v Brně na happeningu s názvem O návratu citu do města, který se konal ve středu 22. května. Jednalo se vlastně o další veřejnou prezentaci semestrálních prací studentů druhého, třetího a čtvrtého ročníku Fakulty architektury VUT v Brně pod vedením Ing. arch. Petra Hurníka z Ateliéru urbanistické tvorby.

Happening tematicky navazoval na únorovou výstavu studentů skrytých prací ve společenském centru na radnici Brno-střed.

Na různých místech v centru Brna – na náměstí Svobody, v Husově a Veselé ulici (u hotelu International), na Mendlově náměstí, u kostela sv. Jakuba i jinde – studenti každý na svém panelu prezentovali vlastní návrh, jak dané místo změnit a snad i vylepšit. Panel s perspektivou, půdorysem, axonometrií prostoru a s doprovodným textem byl usazen na štaflich a orientován ve směru perspektivního pohledu tak, aby náhodní

Brňané si mohli nápady studentů promítnout přímo do reálné situace.

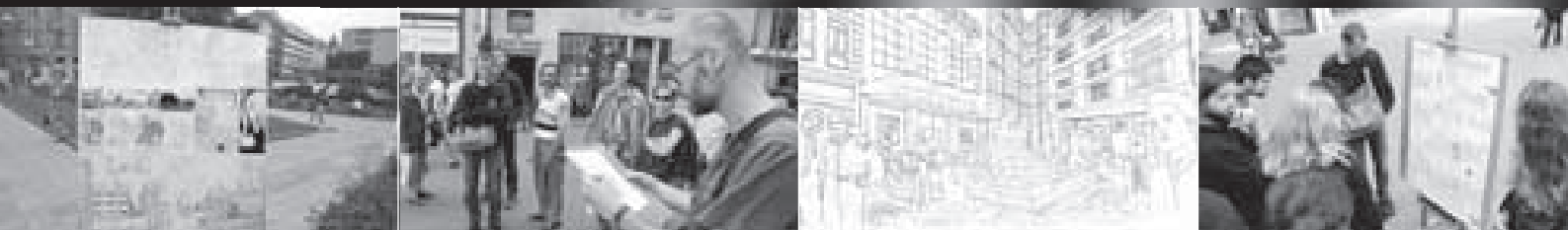
Největší zájem vzbuzoval panel umístěný na náměstí Svobody.

kolemjdoucí měli možnost srovnávat návrh s realitou. Vybraný student všem, kteří projeví zájem a u vystaveného návrhu se zastavili, vysvětloval, o čem jde, mohl s nimi o svém pohledu na daný prostor a jeho skryté možnosti diskutovat, zodpovídat jejich otázky.

Ve tři hodiny odpoledne se nad Brnem rozlaholily zvony z katedrály sv. Petra a Pavla a současně z kostela sv. Jakuba. Ty dokonce studenti rozhoupali vlastníma rukama, aby tak oslavili

Své představy museli studenti mnohdy dlouho vysvětlovat a obhajovat.

vznik částečně recesisticky pojaté Společnosti ochránců města, která byla v rámci happeningu založena na náměstí Svobody. Společnost vznikla po vzoru spolků na ochranu přírody a památek. Jednou z jejích idejí je návrat lidí ze satelitních kolonií rodinných domků na periferiích zpátky do města.

Před začátkem happeningu se v dopoledních hodinách ještě konala v aule Fakulty architektury přednáška a workshop na téma Indukovaná a redukováná automobilová doprava ve městě. Přednášel odborník v oblasti řízeného rozvoje městské dopravy Ing. Ruedi Ott, pracující v oddělení dopravního plánování magistrátu města Curychu. Ruedi Ott seznámil přítomné s dopravní politikou v Curychu. Ta sleduje v referendu vyjádřené požadavky curyšské veřejnosti, která chce zamezit přílivu automobilů do centra města a zkvalitnit tak životní prostředí obyvatel. K tomu slouží řada nástrojů, především značná a mnohostranná podpora hromadné dopravy a ekologických způsobů dopravy osob, např. budováním cyklistických stezek a pěších zón.

Na přednášku navazoval workshop, při němž posluchači – studenti i lidé z řad odborné veřejnosti – diskutovali s Ruedi Ottem o konkrétních problémech brněnské dopravní situace.

(Mgr. Vlasta Gajdošíková,
foto Michaela Dvořáková)

Při založení Společnosti ochránců města nemohlo chybět šampaňské.

Cíle Společnosti ochránců města

Usilovat o návrat citu do města, tedy o rehabilitaci města jako nejvýznamnějšího kulturního fenoménu lidské novodobé historie.

Chránit všechny domy ve městě, nikoliv pouze památky, jejich zařízení, zdi, dispozice, materiály, výplně otvorů a detaily, popularizovat krásu starých domů, vést diskusi o ochraně a nebourání starých budov.

Hájit právo novostavby na soudobý architektonický charakter, vést diskusi o mísení stylů, měřítek a materiálů jako nezbytném předpokladu velkoměstského charakteru města, dosáhnout povinnosti mezinárodních architektonických soutěží v Brně.

Hájit respektování historických stavebních hranic, nerozšiřování ulic a náměstí, vést diskusi o náměstích, ulicích, nábřezích, parcích a zahradách jako prostorových urbanistických celcích, které mají být vznesené a krásné.

Připravovat konkrétní stavební akce a aktivity pro povznesení obrazu města, pro jeho zatraktivnění a oživení, zejména usilovat o dostavbu proluk, dostavbu a formulování tříd a náměstí.

Popularizovat urbanismus, diskutovat na veřejnosti, vyjadřovat názory v médiích, diskusi o městě učinit běžnou součástí veřejného života.

Pořádat výstavy, zájezdy, exkurze, happenings a rozvíjet publikační činnost pro povznesení diskuse o městě.

SUMMARY:

To show people the hidden possibilities – this was on the minds of the students from the Faculty of Fine Arts that attended the happening held on 22nd May in Brno under the motto: Return Feeling into Town. This was another of a series of public presentations of students led by ing. arch. Petr Hurník from the Town Planning Studio. In several places of the town centre, each of the students had a panel to present their own ideas of how such a place could be changed and perhaps even improved.

Klauzury a bakalářské zkoušky – skutečný život FaVU

V debatách o tom, co by Fakulta výtvarných umění měla či neměla dělat, často zaniká prostý fakt, že debaty trvají pár týdnů, zatímco nepřetržitě a skoro deset let se na FaVU vyučuje, studenti pracují v ateliérech a chodí do teoretických výuk, skládají zápochty, zkoušky, předstupují před bakalářské a magisterské komise a v neposlední řadě odcházejí do života, zvaného v současné novořeči „umělecký provoz“.

Vernisáž výstavy magisterských prací v nově rekonstruované aule na Údolní 19.

Zatímco osudy FaVU se mohou občas jevit dramaticky, výukový program a jeho vyústění se rozvíjí v posledních letech jen s nutnými korekturami, které spějí k jeho reálnosti, realizovatelnosti a vyjasnění. Přirozeně, současný tvar ideální není, ani se ideálu neblíží, vychází z předpokladu, že na vysoké škole se učí nejen studenti, ale i pedagogové a časovou jednotkou je minimálně doba trvání jednoho programu. Cílem pochopitelně není výchova „vzbouřenců“, jak by se to líbilo obskurnímu tisku, ale (poměrně) vzdělaných umělců, kteří mohou vstoupit na uměleckou scénu i působit v celé řadě tvořivých profesí.

Systém zkoušek na FaVU je složitější než na zavedených uměleckých školách, protože se snaží vyrovnat nevýhodu „hostování“ významné části pedagogů. Základní zkouškou, dotovanou od počátku minimálně čtvrtinou kreditů, je takzvaná klauzura, uzavírající každý semestr. Termín odvozený z klášterního života funguje povytce symbolicky. Ačkoliv mají studenti čas tři až čtyři týdny bez další výuky na vytvoření patřičné práce, málokdy tuto dobu stráví bez styku s ostatním světem i vlastním pedagogem. Od specifiky ateliéru se odvíjí i klauzurní zadání, kterým je někde finále celosemestrové práce, někde úkol samostatný. Všude ale platí, že podmínkou přistoupení ke klauzurní zkoušce je zápočet, kterým pedagog hodnotí existenci i kvalitu celosemestrové činnosti. Zatímco zápočet a jeho podmínky jsou v pravomoci vedoucího ateliéru, hodnocení vystavených klauzurních prací probíhá komisionálně. Jeho součástí je podle

specifiky ateliérů verbální prezentace autora a diskuse, jejíž výsledky se obrazí v hodnocení za zavřenými dveřmi.

Studium na FaVU je členěno na bakalářské a návazné magisterské. Základní filozofií členění, stanovenou již v počátcích FaVU, je představa o studentovi bakalářském, který získává vědomosti a v ateliéru vykonává úkoly, zatímco v magisterském studiu pracuje podle svého programu, opřeného o nekončící studium praktických i teoretických souvislostí své práce. Ačkoliv součástí bakalářské zkoušky je přijímací řízení pro magisterský stupeň, jeho skutečné uvedení do praxe probíhá jen postupně. Jen těžko se daří přesvědčit pedagogy, že bakalářský a magisterský stupeň jsou dvě rozdílné kvality, a nikoliv prosté pokračování v začatém. Skutečný magistr si své téma přináší do studia sám a sám si k němu vyhledává teoretické zázemí. Jeho studium i realizace se výrazně odlišují od těch, kdo nejsou schopni víc než plnit zadané úkoly – ale problém je, jak to předem odhadnout. S definitivní platností úspěšnost studia prověřuje až okamžik, kdy nikoliv zkouškový termín, ale potřeba duševně i fyzicky přežít staví před absolventa životní i tvůrčí dilemata.

Vesměs se ukazuje, že idea pogramotného „génia“ sice na umělecké fakultě v temných zákoutích přežívá, nicméně duševně mladší pedagogové chápou spojitost mezi schopností tvorby a teoretické reflexe a vyžadují obě složky i u svých studentů. Co a do jaké míry mají – kromě obligátní umělecké historie – studenti umělecké školy studovat, je součástí rituální debaty nad studijními plány, v níž se pravidelně střetá pojetí univerzitní

Ateliér malba I – magisterská práce Pavla Matysky.

Ateliér průmyslový design – magisterská práce Martina Imricha (vítězný návrh soutěže Ford Design Contest 2002).

s pojetím pohybujícím se na hranicích uznávané vědy. Historie ukazuje, že z obého mohou umělci mít prospěch.

Bakalářské studium se zakončuje státní zkouškou, jejíž praktickou část tvoří obhajoba praktické práce a předcházející zkouška z okruhů témat, zaměřených na chápání souvislostí v proměnách forem a obsahu umění v průběhu staletí. Ne zcela dořešena a příliš měkká jsou doposud kritéria pro přihlášku a osobní projekt do magisterského stupně, snad v dobré snaze díky příliš náročné teorii nepřijít o specifické talenty. Mylná rozhodnutí přijímací komise odhaluje až průběh a ukončení magisterského studia, zakončeného diplomovou ateliérovou prací a teoretickou částí diplomové práce, formálně někdy podobné standardní diplomce. Méně zdařilí magistři dělají více-

Ateliér sochařství I – klauzurní práce instalované letos ve dvoraně rektorátu VUT v Brně na Antonínské ulici.

méně totéž co v bakalářském studiu a jejich teoretické výkony v reflexi širších teoretických souvislostí vlastní práce jsou pro ně i fakultu nepříjemnou zkušeností. Na omluvu budiž řečeno, že FaVU má jen několik ročníků magistrů, a kritéria pro jejich výběr se vytvářela a tvoří „za pochodu“ a zvolna.

Závěrem několik slov k obrazovým prezentacím klauzurních, bakalářských a magisterských zkoušek na FaVU. Všechny tyto události mají standardizovaný průběh a harmonogram. Jejich rutinní průběh má přirozeně silnější i slabší okamžiky, nemluví o chvílích, kdy se – především za zavřenými dveřmi – zdvihá hladina adrenalinu a do hry vstupují latentní mezigenerační, názorové, případně další protiklady, které uměleckému světu dodávají specifické napětí. Přesto i za nejdramatičtějších dob na FaVU všechny klauzury i další zkoušky řádně proběhly a za jejich stereotypem se díky fotografické dokumentaci mohou objevit nejen výsledky pracovitosti (či ležérnosti), ale i záblesk toho podstatného, co ze zmatečně vyhlížejících myšlenek a počínů talentovaných studentů ve škole pomalu vzniká.

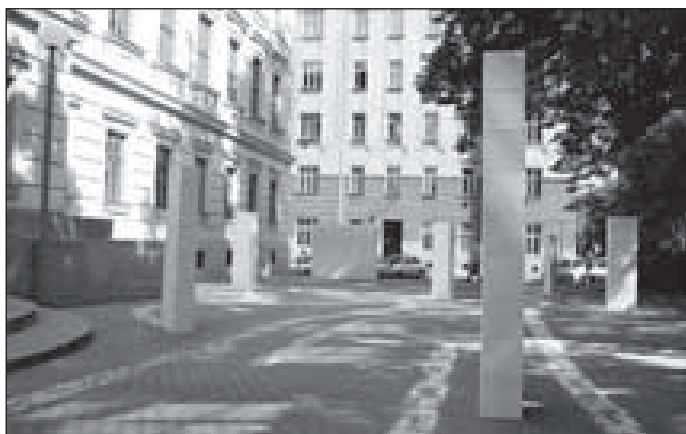
(drop, foto Irena Armutidisová)

Ateliér grafika – obhajoba magisterské práce Heleny Štolfové.

SUMMARY:

Those debating what the Faculty of Fine Arts should or should not do sometimes overlook the simple fact that while such debates have only been on for several weeks, the teaching at the Faculty has been going on for almost ten years with students working in studios, attending theoretical lectures, receiving credits, sitting for examinations, appearing before Master's and Bachelor's boards, and, last but not least, leaving the school for real life. Written tests form a specific part of examinations.

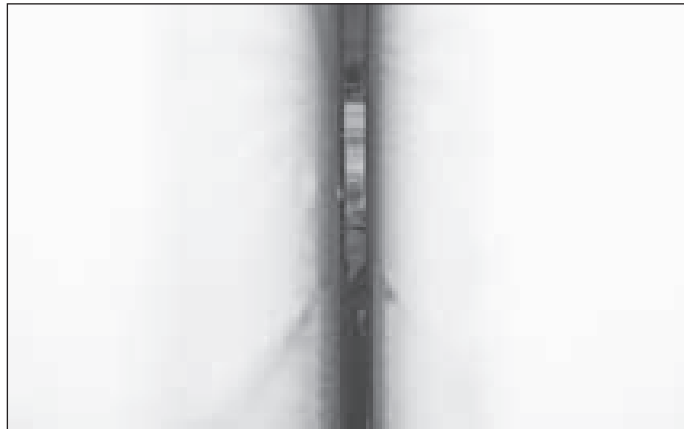
Ateliér sochařství I – klauzurní práce před budovou rektorátu VUT v Brně.

Ateliér malba I – obhajoba magisterských prací.

Ateliér kresba – obhajoba magisterské práce Jany Tichotové.

Ateliér sochařství I – klauzurní práce.

Ateliér sochařství I – magisterská práce Mariana Maršálka.

Ateliér sochařství II – magisterská práce Františka Postla.

K

KONTO GAUDEAMUS

FINANČNÍ BALÍČEK PRO STUDENTY

Co je Gaudeamus

Konto Gaudeamus je běžný účet pro hotovostní i bezhotovostní platební styk určený studentům od 18 do 26 let s trvalým pobytem na území ČR.

Co umožní

- založení účtu bez počátečního vkladu
- získat zdarma mezinárodní elektronickou platební Styl kartu Maestro Gaudeamus
- po splnění podmínek možnost sjednání povoleného nezajištěného debetu
 - nadstandardní úrokovou sazbu
 - využívání Expresní linky KB zdarma
- vedení účtu a zasílání měsíčních nebo čtvrtletních výpisů zdarma
 - každoroční bonus 333 Kč jako dárek od Komerční banky

Jak založit konto Gaudeamus

Gaudeamus si můžete založit ve všech pobočkách Komerční banky. Potřebujete k tomu průkaz totožnosti, potvrzení o studiu nebo mezinárodní studentskou kartu ISIC.

Studenti VŠ a vyšších odborných škol mohou také na svá studia získat úvěr

Tento úvěr je poskytován neúčelově. Může vám posloužit k získání peněžních prostředků na financování všech vašich potřeb během studia.

Podmínky pro získání úvěru

Konto Gaudeamus nebo jiný nepodnikatelský běžný účet vedený u KB, trvalý pobyt na území České republiky, věk nad 18 let.

SCAN RÁDIO – ZDARMA!

Jak získat SCAN RÁDIO?

1. Každý student, který uzavře smlouvu na konto Gaudeamus v období od 20. 5. 2002 do 31. 10. 2002, má automaticky nárok na získání SCAN RÁDIA.

2. SCAN RÁDIO můžete obdržet:

a) osobně,

na adrese společnosti Eurocampus ČR, Nad Kázankou 57, Praha 7 Trója, a to každý všední den od 10 do 16 hodin. Smlouva o uzavření účtu musí být předložena k nahlédnutí.

b) poštou,

poté, co odešlete poštou, e-mailem, faxem či telefonem vaše jméno, příjmení a rodné číslo do společnosti Eurocampus ČR. SCAN RÁDIO obdržíte do 14 dnů po odeslání výše uvedených údajů. Prosíme: uveďte heslo Gaudeamus.

Bližší informace o produktech a službách lze získat přímo na obchodních místech Komerční banky v Brně, která jsou umístěna ve středu města na náměstí Svobody 21, Kobližné 3, Kopečné ulici 10, v městské části Brno-Černá Pole na Merhautově ulici 1 a v městské části Brno-Královo Pole na Mojžírově náměstí 22. Dále v městech Ivančice, Kuřim, Rosice, Tišnov a Židlochovice.

Bezplatná infolinka KB: 0800 11 10 55 i Internet: www.kb.cz

Kontakty posluchačů U3V překračují kontinenty

Vysoké učení technické v Brně navštívili v neděli 26. května posluchači Univerzity třetího věku z Austrálie a Prahy. Po loňském roce, kdy do Brna zavítali seniorští studenti ze Španělska a Velké Británie, zorganizovala letos Ing. Steinová, která je předsedkyní pracovní skupiny EURAGu (European Federation of the Elderly) pro vzdělávání seniorů, setkání dokonce mezi-kontinentální.

Australští hosté absolvovali prohlídku města Brna s odborným výkladem Ing. Marie Šťastné, které touto cestou děkujeme za ochotu, s níž nám vždy vychází vstříc. V pondělí 27. května jsme pozvali zahraniční návštěvníky na malý podvečerní varhanní koncert do auly Centra VUT v Brně. Před jeho zahájením promluvil předseda Rady U3V VUT v Brně Prof. Ing. Petr

Vavřín, DrSc., Ing. Steinová a představitelé australských seniorů. Za VUT v Brně hosty přivítal statutární zástupce rektora Prof. Ing. Jiří Kazelle, CSc.

Ing. Steinová předala brněnským představitelům VUT v Brně medaile jako ocenění jejich skvělé spolupráce s EURA-Gem. V barokní aule Centra VUT v Brně potom již zazněly ukázky varhanní hudby v podání Prof. Ing. Jiřího Jana, CSc., který povznesl pondělní podvečer na večer sváteční. Po koncertě následoval raut ve dvoraně. Zúčastnili se ho nejen zahraniční hosté, ale i zástupci vedení VUT v Brně – prorektor pro vnější vztahy Prof. Ing. Jiří Kazelle, CSc., Prof. Ing. Petr Vavřín, DrSc., kancléřka PhDr. Jitka Vanýšková a zástupci studentů U3V VUT v Brně.

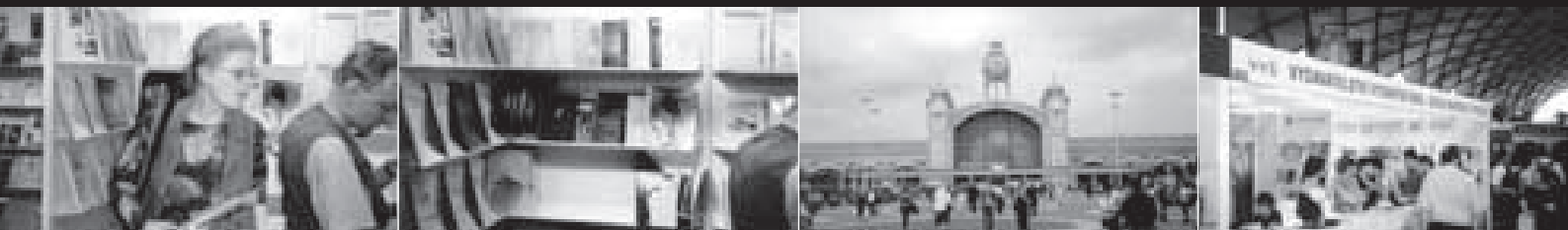
První mezikontinentální setkání seniorů v Brně se podle jeho přímých účastníků vydařilo. V závěru večera zazněly australské lidové písně. Pro české účastníky bylo zajímavé, že řada melodií byla celosvětově známá, takže nakonec se téměř všichni přidali.

(Lenka Shromáždilová, foto Pavel Vavřín)

SUMMARY:

On 26th May BUT welcomed guests from the University of the Third Age from Australia and from Prague. After last year's visits by senior students from Spain and Great Britain, this time Ing. Steinová, who is the chairperson of a work group of EURAG (European Federation of the Elderly), has even managed to organize an intercontinental meeting.

EDUBOOKS – databáze produkce vydavatelství vysokých škol

Ve zkušebním provozu se v současné době ověřuje internetová aplikace, která by měla v blízké budoucnosti shromažďovat veškerou produkci vydavatelství a nakladatelství vysokých škol v České republice. Aplikace vznikla na základě projektu „Databáze studijní literatury pro vysoké školy“ vysokoškolských vydavatelství UP Olomouc, VŠCHT Praha, VVŠ PV Vyškov a ZČU Plzeň. Projekt nepřímo vychází z každoročních setkání vydavatelů a nakladatelů vysokých škol, jejichž pravidelným účastníkem bývá i nakladatelství VUT v Brně VUTIUM.

Cílem aplikace je umožnit přístup k jakémusi prameni pramenů – souhrnu české odborné vysokoškolské literatury. To by usnadnilo práci nejen knihovnám, ale i různým vrstvám čtenářů – pedagogům, studentům a dalším zájemcům o sebevzdělávání. Právě nedostatečný přístup široké odborné veřejnosti k často velmi kvalitní vysokoškolské literatuře byl na škodu věci jak pro čtenáře, tak pro samotné vydavatele.

Pro čtenáře znamená existence databáze (<http://EDUBOOKS.zcu.cz>) rozšíření a zjednodušení prostoru, odkud mohou čerpat potřebné studijní a vzdělávací informace. Pro vydavatele pak zviditelnění v rámci celé České republiky (v oblasti odborné literatury neexistuje pouze Computer Press) a díky spolupráci s ostatními vydavatelstvími úsporu zbytečných ná-

kladů na vydávání učebních textů, které třeba v naprosto identické podobě existují již na druhé straně republiky. Víme dobře, že finanční prostředky ne vždy vystačí na všechny naše vydavatelské záměry.

Vraťme se však k samotné databázi. Její tvůrci si na ní opravdu dali záležet. Svědčí o tom možnost uložení velkého množství údajů, evidence jednotlivých autorů i možnost rozšíření databáze o další moduly. Knihovníci by pravděpodobně nepohrdli modulem, který by umožnil snadnou výměnu dat s knihovnickými systémy.

Za nepřilíši podařené považují uživatelské prostředí – grafika, absence dynamických prvků, systém nápovědy..., které potenciálního návštěvníka bez jasného cíle spíše odradí.

Pro smysl a další existenci systému bude podstatné, zda se najde dostatečný počet vysokoškolských nakladatelství, která věnují čas převodu a pravidelné údržbě své produkce. V opačném případě by byla veškerá práce věnovaná vývoji aplikace zbytečná.

(Zdeněk Beránek, DiS., foto Petr Dub)

For Summary see page 26.

EDUBOOKS byl představen na mezinárodním knižním veletrhu Svět knihy v Praze.

Výčet vlastností aplikace, jak je definovali její tvůrci:

- Evidence jednotlivých vydaných titulů nakladateli.
- U titulu je možné sledovat klíčová slova, zaměření titulu, autory, lektory, recenzenty a analogická díla či distributory.
- V aplikaci je možné vyhledávat tituly pomocí bohatého filtru.
- Knihovny či distributoři si zde mohou tituly objednávat.
- Objednávat tituly si mohou i zákazníci, tedy kdokoli přes Internet.
- Jednotlivá vydavatelství do systému nemusí tituly zadávat pouze ručně (tedy zapsáním do formuláře), ale také načtením ze souboru. Titul se může nacházet ve stavu: „v edičním plánu“, „v tisku“ či „vydán“.
- Při objednání titulu (knihovnou nebo zákazníkem) aplikace zašle e-mail o objednávce jak objedávajícímu, tak i nakladateli.

Studenti FP VUT v Brně zvítězili v evropské soutěži Euroweek 2002

Na Technical Educational Institute of Kavala v Řecku se koncem dubna uskutečnil 8. ročník soutěže Euroweek 2002 organizovaný sítí PRIME. PRIME je nezávislá evropská síť univerzit podporovaná Evropskou komisí a jejími programy SOKRATES/ERASMUS, která je činná v oblasti rozvoje a propagace mezikulturních a mezifakultních programů a projektů.

Název soutěže „**Tourism and the 4 C's – Commerce, Convergence, Communication, Change**“ vypovídal o hlavním zaměření na turistiku a s ní úzce souvisejícími oblastmi s důrazem na jednotlivé „C“ aspekty. Soutěže, jejímž cílem bylo především setkání se studenty z jiných evropských zemí, navázání spolupráce a srovnání vlastních schopností a znalostí v mezinárodním měřítku, se zúčastnilo na 150 studentů ze 14 států – od Portugalska až po Island.

Do mezinárodního projektu, koordinovaného PhDr. Růžnou Lukášovou, CSc., se zapojili rovněž studenti Fakulty podnikatelské Vysokého učení technického v Brně spolu se studenty z Fachhochschule Joanneum v Rakousku a University Katowice v Polsku. Českou část mezinárodního týmu vedl Ing. Přemysl Hoffmann.

Cílem projektu „The Image of the Bank in the Mind of an Individual – the Issue of Feelings or Reason?“ bylo průzkumem zjistit, jaký vliv na rozhodování při volbě banky má na klienty její image. Na projektu se podíleli Tereza Večeřová a Jitka Zouharová (2. ročník bakalářského studia Fakulty podnikatelské, obor Daňové poradenství), Ladislav Sekerka (4. ročník magisterského studia Fakulty podnikatelské, obor Podnikové finance a obchod) a Ondřej Getzel (4. ročník Fakulty elektrotechniky a komunikačních technologií). Na soutěžních projektech studenti pracovali v národních či mezinárodních týmech již od podzimu loňského roku. Celkem 38 prezentací bylo rozděleno do čtyř sekcí dle jednotlivých „C“.

Týdenní setkání probíhalo ve třech částech. První den studenti vytvořili vlastní stánky a snažili se učitelům (členům hodnotících komisí) i konkurentům svůj projekt představit a pozvat je na prezentaci. Druhou částí byly vlastní přibližně 45minutové prezentace před komisí a auditoriem, které rozhodovaly o konečném umístění týmů. Třetí, zatím nehodnocenou částí, byly písemně zpracované projekty ve formě vědeckého článku. Projekty hodnotily mezinárodní komise složené z učitelů zúčastněných evropských škol podle předem stanovených kritérií – souvislost s tématem soutěže, zpracování po metodologické stránce, struktura práce a prezentace, prezentační schopnosti a v neposlední řadě i hledisko mezifakultní či mezinárodní spolupráce.

Prezentace česko-polsko-rakouského týmu měla velký ohlas a v silné konkurenci 12 týmů v sekci Commerce získala první

místo, a to především díky propracovanému projektu i nápadité prezentaci.

Letošní účast našich studentů na Euroweece navázala na úspěchy z let minulých a studenti Fakulty podnikatelské opět potvrdili, že jsou v evropské konkurenci schopni obstát. Děk samozřejmě patří i vedení fakulty, které jim účast v soutěži umožnilo.

(Ing. Přemysl Hoffmann)

SUMMARY:

The 8th year of the Euroweek competition organized by the PRIME network was held at the Technical Educational Institute of Kavala in Greece. The lively presentation of a Czech-Polish-Austrian team was very well received and, in a strong competition of 12 teams, won the first place owing to the well-elaborated project.

Vzpomínka na Prof. Ing. arch. Jiřího Gřegorčíka, CSc.

Když jsme ještě před několika dny společně hloubali nad úkoly, poslouchali jeho přednášky, byli jeho hosty nebo se náhodně potkali, nikdo z nás netušil, že se dopisuje životní příběh jedné z nejvýraznějších osobností českého poválečného urbanismu.

Náhle, zcela neočekávaně a o to krutěji jej z kruhu rodiny a z prostředí akademické obce Fakulty architektury VUT v Brně vytrhla těžká nemoc. Zůstala nám jen slova, kterými si pana profesora Ing. arch. Jiřího Gřegorčíka, CSc., krátce připomeňme.

Profesor Jiří Gřegorčík se narodil 20. února 1932 v Bohumíně. Již během studií na brněnské technice se začal formovat jeho celoživotní vztah k urbanismu. Po absolutoriu v roce 1957 byl téměř deset let zaměstnán ve zlínském Stavoprojektu. Odtud přesídlil do Brna, kde v letech 1965 až 1970 vedl na Útvaru hlavního architekta projektový ateliér. Specializoval se na řešení urbanistických problémů měst, vypracoval řadu územních plánů. Z celé řady realizovaných projektů vzpomeňme soubor náměstí J. Curie v Brně, sídliště Jižní svahy ve Zlíně nebo urbanistický soubor Holešovice–Bubny–Zátory v Praze. Zásadní politické postoje, které zastával po roce 1968, však způsobily, že byl nucen z ÚHA odejít. Tvrdým trestem bylo také to, že nesměl publikovat. Jen za přispění dobrých přátel mohl postupně rozvíjet další odbornou činnost.

Díky pracovitosti a mimořádnému talentu se profesor Gřegorčík úspěšně zúčastňoval také mnoha architektonicko-urbanistických soutěží. Mistrně dosahoval mimořádných výsledků, což dokládá skvělá a ojedinělá bilance 15 prvních, 10 druhých a 10 třetích cen.

Významná část profesní dráhy pana profesora byla spjata s vědou. V letech 1970 až 1989 jako vedoucí výzkumný pracovník působil ve Výzkumném ústavu výstavby a architektury v Brně, kde se stal uznávaným a vyhledávaným odborníkem. Založil zde „Školu urbanistické koncepce“, v jejímž rámci spolupracoval s výzkumnými pracovišti v Berlíně, Vídni a Edinburghu. Stál u více než 70 výzkumných prací a experimentálních studií týkajících se aktuálních otázek racionalizace rozvoje našich měst.

V prvních svobodných letech – 1990 a 1991 – se aktivně zapojil do obnovy občanské společnosti. V tíživém období popřevratových roků mu byla přidělena nelehká funkce hlavního architekta města Brna.

V roce 1990 přijal pozvání tehdejšího děkana Prof. Ivana Rullera a nastoupil na Fakultu architektury. V rozmezí let 1990 až 2000 vedl Ústav urbanistické tvorby. Právě na půdě alma mater mohl v přednáškách a projektech předávat studentům

své bohaté zkušenosti. Velkou měrou se zasadil o úspěchy a uznání, kterých jeho žáci dosáhli v ateliérových, bakalářských a diplomových pracích. Jako učitel v pravém smyslu naplňoval myšlenku Jakuba Demla o tom, že život se udržuje jen dáváním.

Ani v posledních letech pan profesor nepolevoval v pracovním nasazení. Byl respektovaným členem Ústavu teorie urbanismu, předsedou oborové rady pro doktorské studium a vědeckým tajemníkem výzkumného záměru „Architektura a urbanismus v nové situaci“. Jako mimořádná osobnost zastupoval Fakultu architektury ve vědecké radě naší univerzity. Zkušenosti nabyté ve výzkumné činnosti mohl velmi významně uplatnit v práci Grantové agentury ČR. Velmi rád a ochotně připravoval celou řadu mladších kolegů k habilitačním a jmenovacím řízením. Výukou v doktorském studiu se významnou měrou podílel na výchově mladé generace vědeckých pracovníků.

Za celoživotní práci v oblasti architektonické tvorby a práci spojenou s výchovou architektů byla v roce 2001 panu profesovi udělena prestižní Cena města Brna.

Odchodem profesora Jiřího Gřegorčíka ztrácí akademická obec Fakulty architektury a společenství architektů, urbanistů a stavebních inženýrů jedinečného odborníka, vynikajícího učitele a skvělého kolegu.

Prof. Ing. arch. Jiří Gřegorčík, CSc., zemřel 25. května 2002.

(Josef Chybík, děkan FA VUT v Brně)

Nové učební texty a publikace

VUTIAM

FA

VI. vědecká konference doktorandů
2002 – 1. vyd. – 164 s., ISBN 80-214-2146-0

FAST

ŠVARC, Ivan
Automatizace – Automatické řízení
2002 – 1. vyd. – 201 s., ISBN 80-214-2087-1

MUSIL, František – HENKOVÁ, Svatava –
NOVÁKOVÁ, Drahomíra
Technologie pozemních staveb I
Návody do cvičení
2002 – dotisk – 169 s., ISBN 80-214-0490-6

ČUPROVÁ, Danuše – MOHELNÍKOVÁ, Jitka –
ČUPR, Karel
Denní osvětlení budov. Návody pro cvičení
2002 – 1. vyd. – 61 s., ISBN 80-214-2142-8

BAŽANT, Zdeněk – KLUSÁČEK, Ladislav
Statika při rekonstrukcích objektů
2002 – 1. vyd. – 88 s., ISBN 80-214-2058-8

KORYTÁROVÁ, Jana – FRIDRICH, Jaroslav –
PUCHÝŘ, Bohumil
Ekonomika investic
2002 – 1. vyd. – 227 s., ISBN 80-214-2089-8

BARTONĚK, Dalibor
Vybrané kapitoly z počítačové grafiky
2002 – 1. vyd. – 148 s., ISBN 80-214-2083-9

ŠÁLEK, Jan – HLAVÍNEK, Petr – MIČÍN, Jan –
a kolektiv
Vodní stavitelství
2002 – 1. vyd. – 144 s., ISBN 80-214-2068-5

BAŽANT, Zdeněk – ŠMÍŘÁK, Svatopluk
Betonové konstrukce III
Konstrukce plošné, nádrže a zásobníky
2002 – 1. vyd. – 138 s., ISBN 80-214-2059-6

ŠVEC, Miloslav
Aplikovaná optika
2002 – 3. vyd. – 139 s., ISBN 80-214-2080-4

FEKT

VRBA, Radimír – KOLOUCH, Jaromír –
KUCHTA, Radek – JAROŠ, Jan
Digitální obvody
2002 – 1. vyd. – 170 s., ISBN 80-214-2137-1

SKALICKÝ, Jiří
Teorie řízení 1
2002 – 1. vyd. – 98 s., ISBN 80-214-2112-6

Rektorát VUT v Brně

Výroční zpráva o činnosti Vysokého učení
technického v Brně za rok 2001
2002 – 125 s., ISBN 80-214-2113-4

Nakladatelství VUTIAM

Vědecké spisy

Vysokého učení technického v Brně

Edice PhD Thesis

CHMELÍK, Jan
Problematika požadavků orgánů činných
v trestním řízení na znaleckou expertizu ve
vztahu k možnostem soudních znalců
2002 – sv. 125 – 31 s., ISBN 80-214-2123-1

NOVOTNÁ, Dana

Stavebně správní regulativy historických měst
2002 – sv. 126 – 22 s., ISBN 80-214-2125-8

ZEMČÍK, Oskar

Změna vlastností oběžných drah valivých loží-
sek po aplikaci válečkování
2002 – sv. 127 – 36 s., ISBN 80-214-2131-2

ZADRAŽIL, Martin

Zobrazování nevodivých preparátů metodou
nenabíjející elektronové mikroskopie
2002 – sv. 129 – 22 s., ISBN 80-214-2139-8

ŘÍHA, Zdeněk

Fluidický ostřikovač
2002 – sv. 130 – 35 s., ISBN 80-214-2140-1

KYPSON, Radek

Metodika implementace e-logistiky ve vertikál-
ních distribučních řetězcích se zaměřením na
firmy menší a střední velikosti
2002 – sv. 131 – 33 s., ISBN 80-214-2134-6

VALENTA, Petr

Obchodní a výnosové modely elektronických
tržišť na síti Internet
2002 – sv. 132 – 34 s., ISBN 80-214-2150-9

Edice Habilitační a inaugurační spisy

LUKÁŠOVÁ, Růžena

Organizační struktura
2002 – sv. 91 – 46 s., ISBN 80-214-2141-X

Summary:

(p. 11)
After twelve years, the Brno Regional Court has closed a case that originated in the revolutionary student strikes back in 1989. The court has ruled that three former students from the BUT Faculty of Architecture should apologise to a former teacher, who, at that time, was the chairman of the Faculty Communist

party organization, and should also defray expenses in connection with proceedings. The ruling of the court set off a wave of support for the students.

(p. 23)
An Internet application that should comprise the entire production of the Czech university presses in the years to

come is now in trial operation. The application has been developed as a result of a project undertaken by university presses entitled "Database of Study Literature for Universities". The project was conceived at annual meetings of university presses also regularly attended by VUTIAM, the BUT university press.

Informace

Do „cechu slevačského“ byli pasováni noví studenti slévárenství

Odbor slévárenství Ústavu materiálového inženýrství Fakulty strojního inženýrství VUT v Brně je tradičně nejvýznamnějším „dodavatelem“ slévárenských inženýrů, které více než stovka českých sléváren velmi potřebuje. Použijeme-li terminologii z tržního prostředí, dá se říci, že poptávka po odbornících v tomto tradičním řemesle výrazně převyšuje nabídku českého školského systému. Kromě brněnského VUT se na jejich výchově podílejí ještě technické univerzity v Ostravě a Liberci.

Brněnská tradice je spojená s osobou akademika Piška, bývalého rektora VUT v Brně, který byl otcem založení České slévárenské společnosti (ČSS) v roce 1923. Ve dvacátých letech minulého století byl Pišek úzce spjat se vznikem Světové organizace slévačů. Propojení a aktivní spolupráce brněnské techniky s ČSS existuje i v současnosti. Svědčí o tom i společné pořádání nejvýznamnějšího každoročního setkání slévačů od nás i ze zahraničí.

Letošní, již devětatřicáté, Slévárenské dny se uskutečnily v Brně od 3. do 5. června. Na 250 účastníků se mohlo seznámit s trendy a problematikou výroby odlitků především v evropských zemích, diskutovalo se o otázkách spojených s budoucím vstupem ČR do Evropské unie a jeho dopadem na další perspektivy našeho slévárenského průmyslu. Součástí akce byla i výstava více než 40 dodavatelů slévárenských surovin a technologií v Kongresovém centru BVV.

Stále větší význam si postupně získávají akce doprovodného programu. Letos to byla vyjížďka lodí po Brněnské přehradě, společenské setkání v hotelu Santon nebo tenisový turnaj. Velký zájem vzbudilo i slavnostní přijímání nových studentů slévárenství do „cechu slevačského“.

(Doc. Ing. Milan Horáček, CSc., foto Petr Michl)

VUT v Brně se uchází o členství v prestižní společnosti technických univerzit

V bavorském Mnichově se od 8. do 11. června uskutečnilo setkání mezinárodní společnosti GE4, která se zabývá problematikou vzdělávání v oblasti technických univerzit. Společnost sdružuje na čtyři desítky vybraných univerzit z Evropy, 30 z USA,

další jsou z Jižní Ameriky a Asie. Hlavním cílem GE4 je transformace systému vzdělávání tak, aby přispívalo k pozitivnímu světovému vývoji na úrovni současných požadavků.

Jedním z bodů jednání bylo i rozšíření společnosti o dobré technické univerzity z oblasti střední a východní Evropy. Z České republiky bylo pozváno pouze VUT v Brně, ze Slovenska se zúčastnily technické univerzity z Bratislavy a Košic. Součástí programu byla i návštěva spolupořádající Technische Universität München a Fachhochschule München.

Rektor VUT v Brně Prof. RNDr. Ing. Jan Vrbka, DrSc., vystoupil v panelové diskusi k obecným otázkám vysokoškolského vzdělávání. Seznámil účastníky jednání se základními principy českého vysokoškolského zákona i s praktickými zkušenostmi

s jejich naplňováním na VUT v Brně. V diskusi byly oceněny pozitivní stránky zákona, zejména to, že vysoké školy v ČR jsou samostatnými právními subjekty. Ukázalo se však, že představitelům technických univerzit vyspělých zemí stále ještě chybí dostatek informací o fungování vysokých škol tohoto typu ve státech usilujících o vstup do Evropské unie.

V jedné ze sekcí konference došlo i k samostatné prezentaci Vysokého učení technického v Brně. Zájemci tak mohli získat nejen podrobné údaje o počtech fakult a studentů, o studijních programech a o strategických programech rozvoje, ale i přehled o realizaci vybraných nejvýznamnějších děl vzniklých v součinnosti s VUT v Brně.

Podle rektora Vrbky existuje velmi reálná naděje, že VUT v Brně bude do společnosti GE4 přijato. „Zástupkyně společnosti Gertrud Humily navštíví Brno po prázdninách, aby se seznámila s charakterem a úrovní naší univerzity. Na základě jejího posouzení se bude rozhodovat o přijetí VUT v Brně. Pevně věřím, že uspějeme,“ řekl rektor Vrbka.

(Igor Maukš)

Profesor Miroslav Novotný – osmdesátiletý akrobat matematiky

Během života se civilizovaný člověk často setká s potřebou zvládnout cizí jazyk. Může se jednat o jazyk přirozený, kterým mluví či mluvil nějaký národ. Může ovšem také jít o jazyk umělý, který se používá v nějakém vědním oboru. Např. informatika jich zavedla požehnaně. Chce-li člověk jazyk zvládnout, potřebuje znát gramatická pravidla, pomocí kterých si pak správné věty odvodí. Čím přesnější budou, tím více mu pomohou, přičemž přesná pravidla matematická by jistě byla přijímána nejvděčněji. A právě problémem získávání matematicky přesně popsaných gramatických pravidel z daného jazyka či jeho fragmentů se již léta zabývá profesor Miroslav Novotný. Přední evropský matematik, který žije v Brně a pracuje na Fakultě informatiky Masarykovy univerzity, se v těchto dnech dožívá osmdesáti let.

V oblasti matematické lingvistiky se práce profesora Novotného staly doslova světovou klasikou. Jakmile na tuto vědní disciplínu přišla řeč během mého mnohaletého pobytu v USA, byl jsem takřka okamžitě dotázán, zda jsem se už setkal s matematikem profesorem Novotným. V Evropě mi zase kolegové vždy kladou na srdce, abych ho pozdravoval, a já se kaji, kdykoliv mu některou ze záplavy zdravic opomenu vyřídit. Jeho práce dnes patří k základům matematické lingvistiky, které žádný pořádný lingvista nemůže ignorovat.

S profesorem Miroslavem Novotným se člověk setkává rád. Snoubí se v něm totiž prostota s jakousi niternou aristokracií, které je naprosto cizí každá nízkost, která nám tu a tam i na akademické půdě otravuje život. Někdy je tu vzduch zamořen omamným plynem pýchy, jindy je nablízku jedovatý had pokrytectví a občas hrozí pád přes nastavenou nohu bezohledného kariéristy. Profesor Novotný je vůči těmto chorobám naprosto imunní. Patří k oněm vzácným lidským bytostem, u kterých jsem nikdy neshledal ani stopové prvky licoměrnosti nebo egocentrismu, pompéznosti nebo nadřazenosti, patolízalství nebo zákeřnosti. Jedná s člověkem přímo; je s to říci mu do očí věci příjemné i nepříjemné. A především je vždy nablízku s radou či pomocí, ocitne-li se někdo v nouzi.

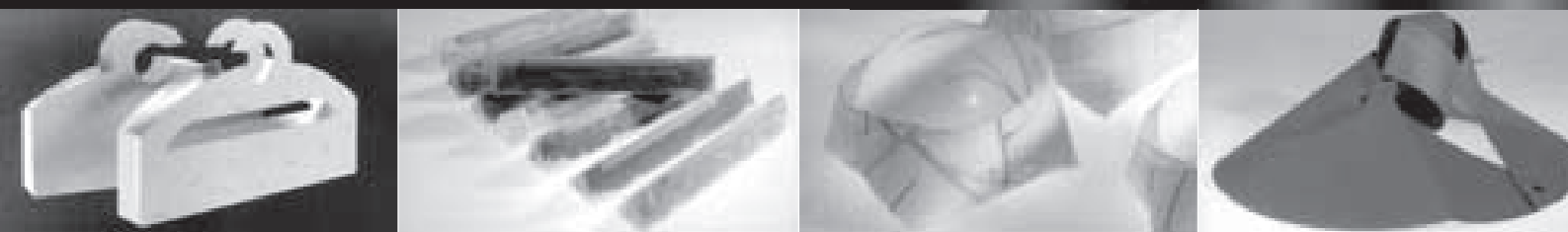
Jako kluk jsem rád chodil na vystoupení provazolezců a akrobatů. Se zatajeným dechem jsem sledoval souhru odvahy, obratnosti a jistoty. Není to tak dávno, kdy jsem se přistihl s prakticky stejnými pocity obdivu a napětí. Jenomže jsem již nebyl v manéži, ale na algebraickém semináři Fakulty informatiky. A už tu také nebyl žádný provazolezec, ale vynikající přednášející, kterým nebyl nikdo jiný než můj přítel, učitel a nedostižitelný vzor profesor Miroslav Novotný. Ať ještě dlouho pokračuje jeho matematická akrobacie!

(Doc. RNDr. Alexander Meduna, CSc., FIT VUT v Brně)

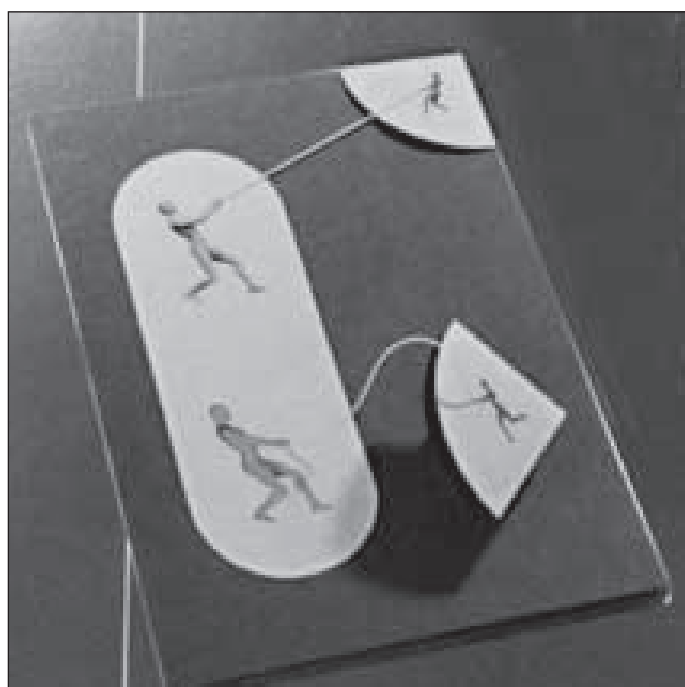
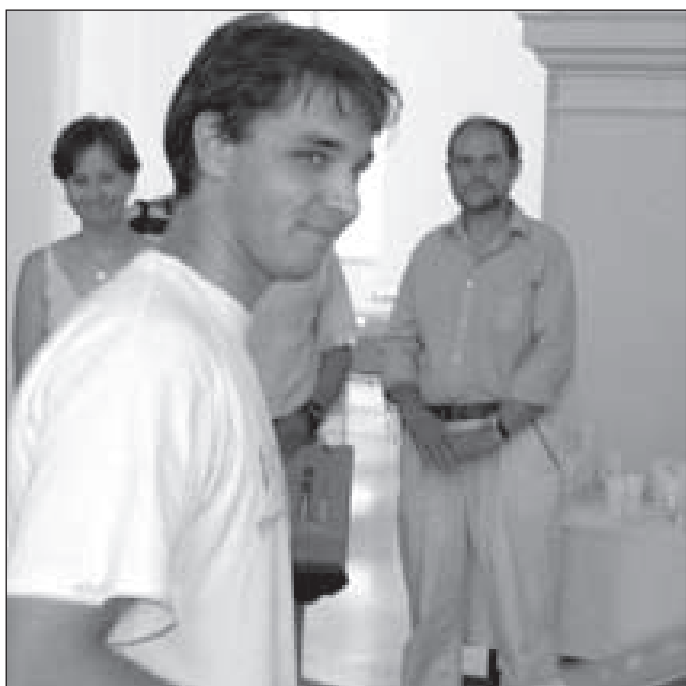
**Celostátní
stravenkový
systém**

**Nejužívanější
stravenky
na Moravě**

Zvláštní cenu za design získal student VUT v Brně

V soutěži Mladý obal 2002 získal Zvláštní cenu ředitele Design centra ČR student třetího ročníku oboru Průmyslový design Fakulty strojního inženýrství VUT v Brně Petr Korecký za netradiční slohu. „Desky se vyznačují jednoduchým konceptem, který je doplněn vtipným řešením rohových krytů vytvářejících grafickou interakci se stylizovanými postavami. Celek působí s humornou nadsázkou a je příkladem kvalitního řešení,“ uvedla porota ve svém zdůvodnění.

(mau, foto Michaela Dvořáková)

Krátce

Příspěvek na stravování zaměstnanců se zvyšuje

VUT v Brně zajišťuje pro své zaměstnance závodní stravování rovněž v zařízeních veřejného stravování prostřednictvím poukázek Exit Group. Dosavadní smlouva s Exit Group byla přehodnocena a je uzavřena nová, která lépe vyhovuje požadavkům VUT v Brně zejména s ohledem na distribuci poukázek. Od prvního července 2002 je možné nakupovat stravenky Exit Group v ceně 45 korun. Z této částky hradí zaměstnanec 24 a zaměstnavatel 21 korun.

CESA získala akreditaci MŠMT pro rekvalifikační programy

CESA získala akreditaci pro rekvalifikační kurzy v oblasti tělovýchovy a sportu a udělování živnostenského oprávnění – Tělovýchovné a sportovní služby pro cvičitele lyžování, instruktory kondičního posilování, instruktory aerobiku, instruktory indoorcyclingu.

CESA počítá s uspořádáním rekvalifikačních kurzů, které budou určeny pro studenty VŠ a další zájemce v průběhu zimního semestru 2002.

(PaedDr. Jaroslav Bogdál, ředitel CESA VUT v Brně)

Brněnské ohňostroje přitahují stále více diváků

Na dvě stě padesát tisíc lidí přihlíželo závěrečnému ohňostrojnmu divadlu nad brněnským hradem Špilberk, které bylo vyvrcholením festivalu Ignis Brunensis. Třetí ročník této soutěžní přehlídky se v jihomoravské metropoli uskutečnil ve dnech 5. až 8. června.

Letošní představení, která byla věnována oslavě významných žen historie, vidělo podle pořadatelů v ulicích Brna i na Brněnské přehradě, na jejíž hladině se po loňské úspěšné premiéře tři soutěžní večery opětovně uskutečnily, kolem tři čtvrtě milionu nadšených lidí.

Během čtyř představení mohli milovníci ohňostrojných podívaných z celé naší republiky i z ciziny, pokud je neodradilo deštivé počasí, obdivovat celkem čtrnáct tisíc světelných efektů podmaňovaných sugestivním hudebním doprovodem.

Příští rok přijedou začátkem června na soutěžní přehlídku Ignis Brunensis, která je součástí festivalu Brno – město uprostřed Evropy, vůbec poprvé i zahraniční ohňostrojně společnosti. Skupina FLASH BARRANDOV SPECIÁLNÍ EFEKTY PRAHA, která letos obhájila loňské prvenství, tak bude mít více než kvalitní konkurenci.

(Igor Maukš, foto Michaela Dvořáková)

Budoucí architektky vyučuje rytířka

V pedagogickém sboru Fakulty architektury VUT v Brně je od letošního roku také jedna rytířka. Stala se jí profesorka Ing. arch. Helena Zemánková, CSc., která byla dekretem francouzského ministra vzdělávání jmenována Rytířkou Akademické palmy (Chevalier dans l'Ordre des Palmes Académiques). Tento řád jí byl předán počátkem června na francouzském velvyslanectví v Praze. Francouzský ministr Jack Lang tímto způsobem ocenil příspěvek profesorky Zemánkové k francouzské kultuře, a to zejména dlouhodobou spoluprací s francouzskými školami architektury, organizováním studentských výměnných pobytů, činností v brněnském výboru Aliance Française a úspěšným propagováním Francie a francouzské kultury v ČR.

(vg)

Běh olympijského dne

Na tartanovém hřišti VUT v Brně Pod Palackého vrchem se 26. června uskutečnil 16. ročník Běhu olympijského dne. Akci, která popularizuje olympijskou myšlenku, uspořádal Český klub olympioniků a organizačně zajišťovalo Centrum sportovních aktivit VUT v Brně. V deseti kategoriích, od těch nejmenších až po tělesně postižené, na trať vyběhlo téměř půl tisícovky sportovců. I když se na tartanu o vítězství bojovalo mnohdy velice urputně, po závodě si vítězové i poražení společně vychutnali zmrzlinu, kterou každý z účastníků od pořadatelů běhu dostal.

(mau, foto Michaela Dvořáková)

